

د هغو ډېر پياوړي دلايل دادی: (۲۲۰)

۱ - [يا ايها النبی قل لازواجک وبناتک و نساء المئومنین یدنین علیهن من جلابیبهن ذالک ادنی ان یعرفن فلا یوء ذین].. (۲۲۱)

یعنې «ای نبی ص خپلو بیبيانو ، لورگانو او د مسلمانانو بیبيانو ته ووايه چې هغوی دې پر ځان د خادرونو پرده کوي په دې ترتیب د دې خبر زیاته توقع ده چې دوی به وپېژندلې شي او تکلیف به نه شي ورکول کېدلې» نو عبدالله ابن مسعود ، عبیده السلمي او عبدالله ابن عباس څخه روایت شوي دي چې دوی له دې ایت څه دا مطلب اخېستی دی چې له یوې سترگې پرته دې د ښځو ټول بدن پټ وي .

د تعجب وړ خبره خو داده چې دلته ابن عباس ته هغه لفظ منسوبوي چې په سورت النور کې ترې د دې نظر د مخالف نظر روایت شوی دی او ځینو مفسرینو خو بیا په سورة النور کې ترې هغه نظر روایت کړی دی او دلته یې ورته دا نظر منسوب کړی دی .

دلته لومړی خو مفسرین د جلاباب په مراد متفق ندي چې جلاباب یعنې څه ؟ امام نووي له نضر بن شميل څخه روایت کوي چې وايي : جلاباب له خادر څخه لنډه او پلنه ټوټه ده چې ښځې پرې خپل سر پټوي .

ځینې وايي : دا پراخه ټوټه ده چې ښځې پرې خپلې شاګانې او سینې پټوي چې په لویوالي کې خادر ته نه رسېږي ځنې وايي چې جلاباب پرتوګ ته وايي ځینې وايي چې ټېکري ته وايي. (۲۲۲)

(۲۲۰) فتاوي المرأة المسلمة د ابو محمد اشرف عبدالمقصود او المرأة المسلمة د عبدالله بن جابر الله

کتابونه دې وکتل شي .

(۲۲۱) الاحزاب : ۵۹ .

په هر حال له دې ايت څخه نه عرفاً او نه لغتاً د بنځې د مخ پټوالي ثابتېږي او نه له قران ، حديث او اجماع څخه كوم دليل لري او ځينې مفسرين چې له جلباب څخه د مخ پټول مراد اخلي نو نور مفسرين ورسره موافق ندي .

۲ - د ابن مسعود لخوا د «الا ما ظهر منها» تفسير .

عبدالله ابن مسعود وايي چې مراد له [الا ما ظهر منها] څخه خادر او ظاهري جامې دي .

خو د ابن مسعود له دې تفسير سره د عبدالله ابن عباس ، عايشې ، عبدالله ابن عمر په څېر مفسرين او جليل القدره صحابه موافق ندي دوى وايي چې له [الماظهر منها] څخه مراد رانجه او گوته او دهغوى ځايونه (مخ او لاسونه) دي . ابن حزم وايي چې له صحابه و څخه دا روايت بالكل ربنسټيا ، صحيح او د صحت په وروستۍ درجه کې دي .

علامه احمد ابن احمد شنقيطي په «مواهب جليل من ادلة خليل» کې وايي چې د قران ډېر غوره تفسير هغه دى چې قران په قران سره تفسير شي او قران د زينت تفسير په گانې سره كړې دى فرمايي [ولا يضربن بارجلهن ليعلم ما يخفين من زينتهن]^(۲۲۳)

يعني : «او نه دې وهي پنبې خپلې (په ځمكه) لپاره د دې چې معلوم شي هغه څيز چې دوى يې پټوي له زينت څخه» دلته له زينت څخه هدف بوتان ، نور د پنبو كولو شيان ، د تن گانه ، پاولي ... دي ، موږ وړاندې هم وويل چې استشنا د اسانتيا او رخصت معنى لري او بهرنۍ جامې لكه خادري ، چين او دا خو هسې هم بنكاري چې نه پكې رخصت شته او نه اساني .

(۲۲۲) مسلم د نووي شرحه .

(۲۲۳) الاحزاب : ۳۱ .

۳ - [فاسئلوهن من وراء حجاب .]

د «اضواء البيان» مصنف او ځنې نور علماء وايي چې الله ج مومنانو ته امر کړی دی چې [و اذا ساء التموهن متاعا فاسئلوهن من وراء حجاب ذالکم اطهر لقلوبکم و قلوبهن]^(۲۲۴)

يعني : « او کله که له هغوی څخه څه د کار سامان غواړئ نو د پردې تر شاه يې غواړئ په دې کې ښه پاکي ده ستاسې زړونو او دهغوی زړونو ته . » دلته چې د حجاب د وجوب لپاره کوم علت ښودل شوی دی هغه د مؤمنو ښځو او مؤمنو سړيو د زړونو پاکوالی دی له هر ډول شک څخه او دا هېچا هم ندي ويلي چې د رسول الله ص له بيبيانو څخه پرته نورې بيبيانې د زړه پاکوالي ته اړه نه لري.^(۲۲۵)

دکتور يوسف قرضاوي ځواب ورکوي چې د دې ايت مخکې او وروستۍ برخې ته په کتلو سره سړی ويلي شي چې هغه پاکوالی او د شک له منځه تلل چې د رسول الله ص بيبيانو ته د حجاب پواسطه منځته راځي دا له هغه مفسد او ناکاره فکر څخه پاکوالی ندي چې د نورو په اړه يې فکر کېږي ځکه چې نه له امهات المومنين څخه دا تصور کېدلی شي او نه هم له نورو خلکو سره دا ناوړه خيال او دا ناوړه جرئت و ، دلته چې کوم پاکوالی ياد شوی دی دا له هغه ډول اندېښنې نه پاکوالی دی چې دوی ته د رسول الله ص له وفات څخه وروسته د هغه له بيبيانو سره دنکاح فکر پيدا شوی و .

(۲۲۴) الاحزاب : ۵۳ .

(۲۲۵) فتاوي المرأة المسلمة او المرأة المسلمة عبدالله جاراالله .

او که څوک په [فاسئلو هن من وراء حجاب] استدلال کوي نو دا استدلال موجه ندی ځکه چې دا ایت د رسول الله ص په بیبيانو پورې خاص دی او که څوک وايي العبرة بعموم اللفظ لا بخصوص السبب .

يعني: اعتبار د لفظ عاموالي ته دی د سبب خاصوالي ته ندی ، نو دا قاعده دلته د تطبیق وړ نده ځکه چې دا ایت عام ندی او د رسول الله ص په مېرمنو باندې د نورو مېرمنو قیاسول قیاس مع الفاروق دی ځکه چې د رسول الله ص پر مېرمنو څه شدت او سختي نوره هم زیاته وه هغه چې په نورو عامو- بنځو نه وه همدالامل دی قران وايي (يا نساء النبی لستن کا حد من النساء.....) (۲۲۶)

يعني: «ای د نبي ص مېرمنو نه یې تاسوپه خبر د یوې بنځې (د بل ټولګي د محمدي امت)

۴ محرمه بنځه دې نقاب نه اچوي .

بخاري او مسند احمد له ابن عمر رض څخه روایت کوي چې رسول الله ص فرمایي (لا تتقبن المرأة المحرمة ولا تلبس القفازین) : «يعني محرمه بنځه دی نقاب نه اچوي اونه دې دستکشې اچوي» دا په دې دلالت کوي چې نقاب او دستکشې له احرام څخه پرته رواج او عام وي خو د دوی مخالفین وايي چې موږ له دې سره کوم مخالفت نه لرو چې له احرام پرته دې ځینې بنځې په خپله خوښه نقاب او دستکشې واغوندي خوپه دې کې دا دلیل چېرې دی چې نقاب واجب دی؟؟ بلکه معقوله خبره داده چې پر دې حدیث باندې د دوی دوینا برعکس استدلال وشي ، یعنی وویل شي چې

په ښځې د مخ او لاسونو پټول واجب ندي ، ځکه چې په احرام کې ډېر هغه شيان حرام دي کوم چې په اصل کې مباح او روا دي ، لکه د گنډلو جامو اغوستل خو شېولگول ، ښکار کول ، په دې کې داسې شی نشته دی چې په اصل کې يې کول واجب وي او بيا په احرام باندې منع شوی وي .

۵ - پر مخ د جلباب را ځړولو په هکله د عايشې رض حديث^(۲۲۷).

حضرت عايشه رض وايي : « سپاره به زموږ په څنگ کې تېرېدل او موږ ښځې به در رسول الله ص سره د احرام په حالت کې وو نو کله به چې هغه خلک زموږ خواته نژدې کېدل نو موږ به په خپلو خادرونو خپل مخونه او سرونه پټول ، چې هغوی به تېر شول موږ به بېرته څرگند کړل »^(۲۲۸)

د دې حديث په اړه د النقاب للمراه مصنف داسې ليکي : پر دې حديث د خولاملونو له مخې استدلال نه کېږي :

۱ : د دې حديث په اسناد کې يزید ابن ابی دی او هغه ضعیف دی نو دا حديث ضعیف دی او په احکامو کې پهر ضعیف حديث استدلال نه کېږي .

۲ : دا کار د عايشې رض دی چې په وجوب دلالت نه کوي ځکه چې حتی د رسول الله ص خپل فعل هم پر وجوب دلالت نه کوي عايشه خو لا پرېږده کله چې صراحتاً امر ونه کړي .

۳ : په اصولو کې وايي چې په هره معامله او پېښه کې چې احتمال پېداشو نو د اجمال جامه وراغوستل کېږي او استدلال پرې نه کېږي او دلته دا احتمال دی چې دا حکم په امهات المومنین پورې خاص وي لکه له

(۲۲۷) فتاوي المرأة المسلمة .

(۲۲۸) بیهقي ، ابوداود ، ابن ماجه ، مسند احمد ، فتح الباري او مشکوه .

رسول الله ص خخه وروسته له نورو سړيو سره د نکاح حرمت چې په همدوی پوي خاص و. (۲۲۹)

۴: بنځې عورت دی ترمذي روايت کوي چې «المرأة عورة فاذا ترجت استرقیها الشیطن» ترمذي وايي چې دا حديث حسن او غريب دی يعنې «بنځه عورت دی کله چې بهر و وځي نو شیطان ورپسې شي» سمه خبره داده چې دا حديث هغه کلیه نه افاده کوي چې دوی يې وايي بلکې په دې دلالت کوي چې بنځه بايد پټه او په سترکې وي ، نه لوڅه او ذليله ، او د دې هدف د تر سره کېدلو لپاره دا کفايت کوي چې د بدن ډېره برخه بايد پټه وي ، او که له حديث څخه همدأ ظاهري معنی واخېستل شي نو بنځې ته به روانه چې په لمانځه او حج کې د بدن کومه برخه لوڅه کړي ، او که مخ ، ورغوی او قدم ښکاره کړي څوک به دا تصور وکړي چې مخ او ورغوی يې عورت وي په داسې حال کې چې په لمانځه کې يې په لوڅولو اتفاق دی او په احرام کې يې لوڅول واجب وي ؟! دا حديث هم دومره قوي ندی چې أستدلال پرې وشي ، د حديثو په دومره کتابونو کې يواځې ترمذي رااخيستې ده او ترمذي هم ورته صحيح نه دی ویلی بلکې په (حسن غريب) سره يې ستايلي دی او ځينې راويان يې هم د قبول تر حده پياوړي او ثقه ندي لکه عمرو بن عاصم او همام بن يحيى .

سد الذريعه .

علامه شيخ قرضاوي وايي : «کله چې د نقاب پلويانو کوم قاطع دليل ونه موند او هر ډول وسلې يې کار ونکړ نو د «سد الذريعه» سيوري ته يې

(۲۲۹) مواهب جليل من ادلة خليل ۱۸۵۱ وگورئ النقاب للمرأة

پناه وروړه او له سد الذريعه څخه هدف د يو مباح شي منع كول دي له دې وېرې چې حرامو ته رسېږي نو دوی وايي که مخ لوڅي رواهم وي خو په دې خاطر چې حرامو ته زمينه برابروي نو ناروا شوه ځواب دادی چې د فقهي او اصولو علماء وايي چې د سد الذريعه په خاطر د يو کار په منع کولو کې مبالغه داسې ده لکه د هغه اصل کار په ازاد پرېښودلو کې مبالغه لکه څرنگه چې د يوې ذريعې ازاد پرېښودل د مفسدو او ټولنيزو زيانونو لامل گرځي همدا راز د هغه په مخنيوي کې مبالغه هم ډېرې گټې له منځه وړي او مفسد رامنځته کوي . . .

دوهم دا چې کله چې شارع په خپله په نصوصو او قواعدو سره يو کار ته اجازه ورکوي نو موږ ته څه مناسب ده چې په خپل فکر سره يې بندوو ، او په خپل فکر او ذوق سره هغه څه حراموو چې الله ج حلال کړي دي يا هغه څه حلال گرځوو چې الله ج حرام کړي دي .

درېم دا چې زما په فکر الله ج چې د مفسدو د مخنيوي لپاره کوم احکام او اداب ټاکلي دي لکه شرعي لباس ، د تبرج مخنيوی ، له نارينه وو سره د يوازېتوب حرمت ، په خبرو او تگ کې د وقار او درنښت او د غض بصر

و جوب نو همدا کفايت کوي که الله ج مناسبه گڼلې وای چې په دې اړه نور شدت هم په کار دی نو هغه خو هر څه کولی شول او دا خو هم د ځينو پخوانيو خلکو د بې ځايه شدت او سد الذريعه پايله ده چې نه موږ د ټولنې انجونو مدرسه وليدله نه مسجد ، نه يې ښوونځي وليد نه پوهنځي ، نه يې لمونځ ياد کړ ، نه اودس حتی په ټول عمر کې يې يو رکعت لمونځ هم سم ادا نه کړ ، سره له دې چې د تعليم په وجوب يې ټول قانع هم دي .
له ډېرې مودې راهيسې د مسلمانانو عام دود .

د دوی یو دلیل دادی چې له ډېرو پېړیو راهیسې د مسلمانانو دود داسې دی چې مخونه پټوي .

د دې دعوې رد .

د کتور قرضاوي داسې ځواب ورکوي .

۱ : دا دود عام دود نه دی اونه په عام ډول تېر شوی دی په ځینو ځایونو کې خوبه تېر شوی وي خو په ځینو نورو کې بیا نه و په ښارونو کې به و خوپه کلیو او بانډو کې کې نه و او که په کلیو او بانډو کې ونو په ښارونو کې نه و .

۲ : که فرض کړو چې دا عام دود و نو دا دود د نبوت د وخت له دود سره مخالف دی نه یوازې د نبوت د وخت له دود سره ، بلکه د صحابه و له عصر او خیرالقرون سره هم مخالف دی او همدا دورې دي چې باید اقتدا ورپسې وشي .

۳ : که فرض وکړو چې دا دود و نو د نبي ص فعل د وجوب معنی نه ورکوي چې رسول او معصوم هم دی ، بلکه د جواز او روا والي معنی ورکوي (لکه همداسې چې د اصولو قاعده ده) نو د نورو عمل به څنگه د وجوب معنی ورکړي ؟؟

۴ : له دې پخواني عام دود سره د اوسني وخت ظروف او شرایط توپیر لري اوس د ژوند بڼې تغیر موندلی دی داوس وخت انجلۍ هغه پخوانۍ ساده ، نالوستې ، ناپوهه انجلۍ نده ، اوس د کور په څلورو دېوالونو کې بندي او ناسته نده هغه اوس د کار او عمل ډگر ته وتلې ده په ټولنیز نظم او ژوند کې بدلون راغلی دی نو اوسنی عصر او وخت له هغه پخواني سره ډېر توپیر لري نو ځکه باید په هغه پخواني وخت باندې قیاس نه شي .

وروستی شېبه د زمانې فساد او فتنه .

ځينې خلک چې د ښځې د ژوند د دايرې له محدودوالي سره مينه لري وايي چې : موږ هغه دلايل منو چې د ښځې په منځ لوڅۍ دلالت کوي او دا هم منو چې در رسول الله ص په وخت او خيرا لقرون کې له کمو ښځو پرته نورو نقاب نه درلود خو بايد پوه شوو چې هغه خيرا لقرون و ، نمونه يې وخت و ، د روحي ارتقا او روحانيت وخت و ، هغه وخت کې ښځو ته خطر منځ نه و ، او اوس خو دفتنې او فساد وخت دی اوس که ښځه لوڅ منځ بهرته ووځي نو په لاره کې به يې وږي لېوان ښکار کړي نو اوس بايد ښځه منځ پټې و اوسي .

علامه قرضاوي وايي چې دا شېبه په څو دلايلو ردوم .

۱ - د نبوت لومړنۍ زمانه که څه هم مثالي او نمونه يي زمانه وه او بشريت يې په پاکوالي او تقوا کې بېلگه نده ليدلې مگر بيا هم د بشر زمانه وه له بشر سره خواهشات او غوښتنې هم وې او کمزورۍ او خطاگانې هم ، په همدې خاطر دوی کې زنا کوونکي هم پيدا شوي دي داسې خلک هم و چې حدود پرې تطبيق شوي دي ، فساق او فجار هم پکې و ، داسې خلک هم په کې و چې په خپل ناوړه چلند سره يې ښځو ته زيان رساوه چې قران يې هم گواه دی الله ج مؤمنو ښځو ته وايي چې جلبابونه را وځړو ترڅو وپېژندل شئ چې دوی پاکې ښځې دي (فلایوډين) نو توقع ده چې تکليف به نه شي ورکول کېدلی .^(۲۳۰)

قران په دې شاهد دی چې هغه وخت کې هم فاسقان منافقین او وړې لېوان و [لئن لم ينته المنافقون والذين فى قلوبهم مرض والمرجفون فى المدينه ...] (۲۳۱)

يعني: «سوگند دی چې که منع نه شول منافقان او هغه کسان چې په زړونو کې یې رنځ دی (د زنا او بدکاریو) او بدې اوازې اچوونکي په مدينه کې نو خامخا به مسلط کړو موږ تا پر دوی»

۲ - کله چې دا دلایل صحیح او صریح ثابت شول نو حکم یې هم عام او دائمي دی او داسې دلیل نشته دی چې دا فلانی حکم تریوې یا دوه پېړیو پورې د تطبیق وړ دی، او بیا دې پرې عمل نه کېږي او که داسې وشي نو شریعت به لنډ مهاله او یو ځانگړي وخت لپاره شي په داسې حال کې چې د شریعت ټول احکام دائمي او د قیامت تر ورځې د عمل وړ دي.

۳ - که دا دروازه خلاصه شي چې دا فلانی حکم موقتي او فلانی دائمي دی نو شریعت به مو په خپل لاس له منځه وړي وي ځکه سخت دریځه علماء به اسانوونکي احکام له منځه وړي.

او داسانۍ پلوي علماء به هغه احکام له منځه وړي چې نسبتاً سخت دي، او دواړه ډلې به له خپل میل سره سم په کې لاس وهنې کوي او رښتیا خبره ده چې شریعت محکوم نه حاکم دی، تابع نه متبوع دی او په کار ده چې احکامو ته یې غاړه کېښودل شي، [ولواتبع الحق اهواء هم لفسدت السموات والارض ومن فيهن] (۲۳۳)

(۲۳۱) الاحزاب: ۲۰.

(۲۳۳) الموء منون: ۷۱.

يعني : « او كه چپرې حق د دوى په غوښتنو پسې تللى وای نو دځمكې او اسمان او په هغو كې دننه هر څه نظام به گډوډ شوى و » دكتور قرضاوي په النقاب للمرأة كې ليكي چې : زه باوري يم چې د دواړو خواو د دلايلو له خپرلو وروسته جوته شوه چې د جمهورو دلايل پياوړي دي خو زه به له دې دلايلو سره ځينې نور دلايل هم يو ځاى كړم چې دې دلايلو ته لاقوت وركوي .

له صحيح او صريح نص څخه پرته تحريم او مكلفيت نشته دى د اصول فقهي قاعده ده چې اصل په چارو كې روا والى او د ذموبرائت (خلاصى) دى نو هېڅ لزوم او تكليف « ديو كار په كولو كې مكلفيت » نشته دى مگر دا كار به صحيح او صريح نص وكړي نو يو كار چې موږ حرام بولو معنى دا چې دا كار په صحيح او صريح نص سره حرام شوى دى چې بيا هېڅ ډول انعطاف او تساهل په كې روا ندى او صحابه و به د تحريم د كلمې په استعمال كې ډېر احتياط كاوه او هرڅ ته به يې حرام نه ويلې مگر كله به چې حرمت په صريح نص سره ثابت و نو كله چې د كوم كار د حرمت په اړه صحيح او صريح نص نه وي هغه كار روا دى او د روا والي د دليل پوښتنه به يې نه كېږي او د دمخ لوڅي او د ورغويو د لوڅولو د حرمت په هكله كوم صريح او صحيح دليل نه وينم كه الله ج غوښتل چې دا كار حرام وگرځوي نو په صراحت سره به يې ويلي وو چې هېڅ ډول شك ته ځاى پاتې نه دى .

[وقد فصل لكم ما حرم عليكم الا ما ضررتم اليه] (٢٣٤)

يعني : « په تحقيق سره واضح کړي دي الله ج تاسې ته هغه چې حرام کړي
يې دي پر تاسې مگر هغه محرمات چې اړ کړي شوي يې تاسې هغوی ته . »
نو که موږ هم مباحات حرام وگرځوو بيا الله ج موږ ته هم هماغه وينا کوي
چې له موږ مخکې هغه قوم ته يې کړې وه چې ځينې خواړه يې په خپله په
ځان حرام گرځولي وو « قل ۚ الله اذن لکم ، ام على الله تفترون »^(۲۳۵)
يعني : « و وايه ايا الله ج اجازه کړې ده تاسې ته بلکې په الله پورې تاسې
دروغ ترې »

۲ - د وخت له تغير سره د فتوی تغير :

فقهاء په دې متفق دي چې فتوی د رواج او حالاتو په تغير سره تغير خوري
او زه په دې باور یم چې اوسنی وخت د دې غوښتنه کوي چې د ښځو په اړه
دې د شریعت اسان اړخونه عملي شي په هغو اقوالو او ویناوو دې عمل
وشي چې ښځې ته شخصیت ورکوي ځکه نن سبا ټول کافران د اسلام په
ضد د ښځو د حقوقو او په اسلامي نړۍ کې د ښځو د بد حال حربه
استعمالوي او بیا دا ناوړه وضعه اسلام ته منسوبوي او غواړي چې
نړیوالو ته د اسلام تصویر خپر او په دې وخت کې د چلند نه وړ ښکاره
کړي نو ځکه په دې باور یم چې په اختلافي نظرياتو کې دې هم په هغه نظر
عمل وشي چې ښځو ته شخصیت ، درناوی او دهغوی حقوق ورکوي .

۳ - عامه بلوی :

(۲۳۵) یونس : ۵۹ .

فقهاء او د اصولو علماء وايي چې عامه بلوی هم د آسانی او تخفیف لامل گرځي او په دې وخت کې عام نظر او عام عمل دا دی چې انجونې ، مدرسو ، ښوونځيو او پوهنځيو ته ولاړې شي ، کار وکړي ، بازارونو او روغتونو ته ولاړې شي او د پخوا په څېر په کور کې بندې ونه اوسي او د اتول ښځه دې ته اړباسي چې مخ او ورغوی يې لوڅ وي ځکه چې معاملو (راکړې ورکړې ، پېرلو او پلورلو ، افهام او تفهيم) کې د مخ او ورغويو لوڅولو ته ضرورت دی .

۴ - تکلیف او مشقت آساني غواړي :

دا د اصول فقهي قاعده ده چې سختي آساني غواړي د ورغويو او مخ پټولو ښځو ته خصوصاً په دې وخت کې تکلیف ، سختي او زحمت دی او دا ټول هغه څه دي چې الله ج فرمايي چې په دين کې سختي او ستونزې نشته دی او د سختۍ په بدل کې د آسانی ، تخفیف او ترحم غوښتونکی دی .
[وما جعل عليكم في الدين من حرج] . (۲۳۶)

يعني : « اونه يې دي گرځولي په تاسې په دين کې هېڅ حرج مشقت (او ستونزې) »

[يريد الله بكم اليسر ولا يريد بكم العسر] (۲۳۷)

يعني : « اراده لري الله ج په تاسو د آسانتيا او اراده لري په تاسو د سختۍ . »

[يريد الله ان يخفف عنكم وخلق الانسان ضعيفا] (۲۳۸)

(۲۳۶) الحج : ۷۸ .

(۲۳۷) البقره : ۱۸۵ .

(۲۳۸) النساء : ۲۸ .

يعني: «اراره لري الله ج د دی چې سپک کړي (بار) له تاسې او پیدا کړي شوی دی انسان کمزوری.»

رسول الله ص فرمایي: «بعثت بحنیفیه سمحه» (۲۳۹)

يعني: «رالېږل شوی یم زه له هغه دین له باطل څخه حق ته مایل او اسان سره.» نو دا دین په عقیقه کې حنیف او په احکامو کې د اسانۍ دین دی رسول ص خوڅو ځایه په اسانۍ امر او له سختۍ او شدت څخه منع کوي او وایي چې خلکو ته زېری ورکوي او له دین څخه یې تېښتې ته مه مجبوروي» (۲۴۰)

«تاسو اسانۍ وونکي لېږل شوي یاست نه سختۍ کوونکي» (۲۴۱)

او دا د اصول فقهي قاعده ده چې «مشقت او سختي د اسانۍ غوښتنه کوي.»

ځینې مهمې یادونې:

۱ - ځینې علماء وایي چې ښکلې ښځې به نقاب اچوي او ورغوی به چاته نه څرگندوي او بدرنگه ښځه که مخ لوخ کړي یا ورغوی څرگند کړي نوڅه باک نشته دی د دوی په ځواب کې باید وویل شي چې حسن او ښکلا هغه سمندر دی چې هېڅ ساحل نه لري هېڅوک تر اوسه پردې ندي توانیدلي چې د حسن لپاره کوم خاص معیار یا حد وټاکي هرڅوک ځان ته بېل معیار او طبیعت لري او ښکلا هم یوه ذاتي او بخښل شوې پدیده ده چې د انسان خپل اختیار او عمل په کې ډېر کم اغېز لري ډېر ځله یو انسان د یو چاپه

(۲۳۹) مسند احمد

(۲۴۰) دا حدیث بخاري او امسلم روایت کړی دی.

(۲۴۱) بخاري، ترمذي، نسایي.

نظر بنکلی وي خو دبل په نظر بيا هغه بدرنگه وي ، يو يې په مينه کې لېونی وي ، خويل ته عادي انجلۍ وي ، د يو محيط بنکلاهم د بل محيط له بنکلا سره توپير لري ، د يو وخت بنکلي په بل وخت کې بنکلي نه گڼل کېږي ، د بنکلا لپاره دلويديځ معيار د ختيځ له معيار سره توپير لري ، دښاريانو د خوښې بنکلا د اطراف د خلکو د خوښې له بنکلا سره يوه نه وي زموږ اکثره خلک سپين گرد مخ ، اوږدې او غېږې غېږې زلفې ، غټې او نرگسي سترگې ، لنډه زنه ، د ناک په څېر غټه او جگه پوزه نرۍ نرۍ گلابي شونډې ، هسکه غاړه ، تېره تېره بانه ، کږې کږې وريځې ، لکه سروه لوړه ونه ، نرۍ ملا ، د منې په څير سره سره انگي او دږلۍ په څير سپين غاښونه خوښوي او دبنکلا معيار يې بولي خود افريقي د خلکو لپاره په دې ټول پوره انجلۍ بنکلي نده ، هغوی تور اوږد مخ په تور مخ کې توری غټې شونډې ، اوږده غاښونه ، گنجی سريا گرگوتي وينستان او غټه زنه د بنکلا معيار بولي ، د جنوبي افريقې مبارز جمهور رئيس نیلسن منډيلا له داسې معشوقې سره دمينې لپاره د جمهوري رياست دمقام دپرېښودلو اعلان کوي چې يو افغان به يې د عکس په ليدلو هم ټکان وځوري ، قيس دتورې ليلی مينې مجنون (ليونې) کې خود نورو لپاره لېلی عادي انجلۍ وه ، هسې خبره بل خوا لاره هدف مو په دې کې وچې دبنکلا لپاره به څوک معيار وټاکي چې دا فلانۍ انجلۍ بنکلي ده نو بايد چې مخ او ورغوی پټ کړي ، او دا بله بيا بنکلي نده که مخ او ورغوی يې لوڅ وي نو پروا نلري؟؟ ځينې مولفين وايي چې که چېرې کوم سړي د کومې ښځې دبنکلا له ليدلو څخه خوند اخسته نو پهر ښځه لازم دي چې خپل مخ پټ

کړي نو پوښتنه داده چې دا ښځه به څنگه پوهېږي چې داسې زما د ښکلا له لیدلو څخه خوند اخلي؟ د هغه له زړه او وجدان څخه دا څه خبره ده؟

۲ - د مخ لوڅول دا معنی نه لري چې ښځه دې لس ډوله سرخي پوډر کریمونه په مخ وټیږي ، په ښو دې څو ډوله رنګ ومښي او د لاسونو لوڅول هم دا معنی نلري چې ښځه دې نوکان اوږده کړي ، او دنوکانو رنګ دې پرې ومښي ، ښځه باید درنه اوبا وقاره له کوره ووځي ، دابن عباس له وینا سره سم د کوم زینت ښکارول چې روا دي هغه سپک او کم زینت دی لکه رانجه ، نکریزې او ګوته .

۳ - دا خبره چې نقاب واجب نه دی په دې معنی نده چې ګویا نقاب روا نه دی او یا څوک دې نقاب نه اچوي موږ وایو چې د نقاب اچول ښه کار دی ، هره ښځه یې باید استعمال کړي ، ان که ښکلې وي ځان پېژني او پوهېږي چې د مخ لوڅول یې فتنې راولاړوي نو د داسې ښځې لپاره نقاب مستحب دی حیا داره ښځه د خدای ج هم خوښېږي او په ټولنه کې یې هم درناوی او عزت ډېروي ، موږ وایو چې نقاب فرض او واجب ندی چې په هرې ښځې یې اچول حتمي شي ، او د نورو واجباتو په څېر یې ښځه په اچولو مکلفه وګرځول شي خو که په خپله خوښه یې کوم څوک اچوي نو ثواب لري او ښه کار هم دی .

۴ - د مخ لوڅی او مخ ته د کتلو ترمنځ هېڅ تلازم نشته دی یعنې دا خبره د دې معنی نه ورکوي چې که د کومې ښځې مخ لوڅ وي نو نارینه ووته ورته کتل روا دي او حتمي دي ورته وګوري ځینې علماء داسې دي چې مخ لوڅول روا خو بیا کتل ورته حرام بولي خو دوی هم لومړنی ناڅاپي نظر معاف بولي ، ځینې علماء هغې برخې ته چې لوڅول یې روا دي کتل هم روا

بولي خو له شهوت نه پرته او کله که شهوت پيدا شو نو کتل ورته حرام دي دا نو د هر سړي په خپل وجدان او نفس پوری په لري يوه بله د يادونې وړ خبره داده چې ځينې علماء چې د بنسټي لپاره په مخ پتولو دومره اصرار کوي او د اجتماعي مفاسدو ذريعه يې بولي ، نو ايا د ټولنې اصلاح او د ځوانانو بنسټونه او روزنه هم د دې ټولنيزو فسادونو دمخنيوي لپاره مهمه نسخه نه ده ؟ دوی چې په مخ پتولو او ستر او حجاب دومره ترکيز کوي ايا د ټولنې د اصلاح لپاره يې هم کوم عملي اقدام کړی دی ؟ ايا د دې هڅو په لسمه برخه هڅه يې هم د ټولنې او د ځوانانو د بنسټونې او روزنې او اصلاح لپاره کړېده ؟ ايا کله يې په زړه کړې هم دا فکر پيدا شوی دی ؟ [اللهم ارنا الحق حقاً و ارزقنا اتباعه و ارنا الباطل باطلاً و رزقنا اجتنبه .] آمين

محرمو بنسټو ته کتل

دا هغه څوک دي چې په ده يې نکاح د تل لپاره حرامه ده که په نسب وي ، که په رضاع او که په مصاهرت (خسر گنۍ) دخپل محرم پر وړاندې د بنسټو د عورت په هکله فقهاء د نظر اختلاف لري :

امام شافعي رح وايي : د محرمو بنسټو ټول بدن ته کتل روا دي ، مگر له نامه

لاندې او د زنگنونو څخه پورته برخې ته . ځينې علماء وايي چې : د محرمې بنسټي د بدن هغومره برخې ته به گورې چې د خوارۍ او کار په وخت کې بنسټي لکه سر ، غاړه ، لاسونه ، څنگلې او پښې ترزنگنونو پورې .

مالکيان وايي : د محرمې غاړه ، سر څنگلې ، د قدم شاه ټولو ته کتل جايز دي او پنډۍ ، تيونه ، گېډه ، او شاه ته کتل جايز ندي .^(۲۴۲)

امام احمد بن حنبل رح وايي چې : د محرمې د بدن هغې برخې ته کتل جايز دي چې عادتاً بنکاري لکه : سر ، ورغوي ، قدمونه او هغه څه چې نه بنکاري کتل ورته ناجائز دي لکه سينه ، او نور^(۲۴۳)

امام ابن حزم وايي چې : د محرمو بنسټو ټول بدن ته کتل جايز دي مگر فرج (قبل) او د برته فقط.^(۲۴۴)

د بنسټي محرم څوک دی ؟

په کومه دائره کې چې بنسټه له خپل پوره ډول او سينگار سره او سپېدلای شي هغه کسان دادي : الله ج په دې هکله فرمايي :

[ولايبدين زينتهن الالبعولتهن او ابا هـن او ابا بعولتهن او ابناء هـن او ابناء بعولتهن او اخوانهن او بنى اخوانهن او بنى اخواتهن ، او نسائهن او ماملکت ايمانهن او التابعين غير اولى لاربه من الرجال او الطفل الذى لم يظهروا على عورات النساء]^(۲۴۵)

يعني : « او نه دې بنکاره کوي خپل سينگار مگر دخپل خاوند پړ وړاندې يا دخپل پلار ، يا دخپل خاوند دپلار پړ وړاندې يا دخپلو ځامنو يا د ځامنو د خاوندانو په وړاندې ، يا دخپلو وروڼو ، يا دخپلو ورورونو ، يا د

(۲۴۲) الشرح الصغير .

(۲۴۳) المغنى لابن قدامه

(۲۴۴) المحلى لابن حزم .

(۲۴۵) النور : ۳۱ .

خپلو خورينو ، ياد خپلو ښځو ، ياد خپلو لاسونو د مال (وينځو مريانو) ياد خدمتگارانو ، هغه سړيو چې څه غرض نلري ، (د ښځو خيال يې نه وي) يا هغه هلکان چې د ښځو په رازونو لانه پوهېږي .))

ښځه چې د چا پر وړاندې په پوره ډول سينگار سره راوتلای شي او ټول بدن ورته ښکارولای شي او له هغه څخه هر رنګ خوند اخستلای شي هغه يوازې د ښځې خپل خاوند دی .

د پلار په کلمه کې نېکه ، مشرنیکه همدارنګه د مور پلار نیکه ټول شامل دي ، د مېړه د پلار په جمله کې د مېړه نیکه ، د مېړه د مور پلار ټول شامل دي ، په زامنو کې د زوی ، لور لمسيان ، کړوسيان ټول شامل دي د مېړه زامن په دوی کې بنزيان ، پرکتیان ټول شامل دي ، په آيت کې له (خپلو ښځو) ځينې مراد مسلمانې ښځې دي او د کفارو ښځو مخ کې سينگار ښکارول مناسب ندي .

همدا رايه د ابن کثير هم ده حضرت عمر رض ابو عبیده رض ته وليکل چې ما اورېدلي دي چې ځينې مسلمانې ښځې له نامسلمانو ښځو سره حمام ته ځي پداسې حال کې چې کومه ښځه په الله ج او د آخرت په ورځ ايمان لري هغې ته رواندي چې دهغې جسم باندې د خپل ملت له کسانو څخه پرته د بل چارسترګې ولګيږي .^(۲۴۶)

د سيد مودودي رح په گډون بله ډله وايي چې : له دې څخه مراد طبعي ښځې دي هغه د پېژندګلوئ ښځې ، له هغوی سره اړيکې لرونکې ښځې ، د هغوی په چارو کې لاسوهونکې ښځې ، که هغه مسلمانې وي که کافرې

(۲۴۶) ابن کثير ، بيهقي او ابن جرير طبري .

وي او هدف تری دهغوی بنځو وېستل دي چې پردی وي ، ظاهري بڼه يې د اشتباه وړ وي او د اخلاقو او تهذيب حال يې معلوم نه وي .

امام رازي وايي چې : له دې څخه مراد ټولې بنځې دي ، خو که آيت ته وگورو وينو چې هلته لفظ د « خپلو بنځو » راول شوی دی ، چې مراد ورځنې مسلمانې بنځې کېدلای شي او بس ځکه که کافره بنځه هرڅومره شريفه شي ، بيا هم د اعتبار وړ نه ده او مسلمانې بنځې هم هغه بنځې چې له هغوی سره يې اړيکې وي او په پرده کې ترې ورته ستونزې پيدا کېږي مراد دي او کومه بنځه چې په فسق او فجور کې مشهوره وي که څه هم مسلمانان وي له هغې څخه ستر لازم دی ، نو مطلب دا شو چې نا مسلمانې بنځې خو بالکل له دې حکم څخه ووتلې او په مسلمانو کې هم حيا لرونکې او پاک لمنې مراد دي .

رسول الله ص فرمايي : « هېڅ بنځه دې د داسې بنځو په منځ کې خپله ښکلا نه ښکاروي ، چې بيا يې مېړه ته داسې ستايي ، چې گویا مېړه يې همدا اوس ورته گوري »^(۲۴۷)

جمهور فقهاء وايي د مسلمانې د عورت حکم د کافرې پر وړاندې داسې دی ، لکه د پردي سړي پر وړاندې د بنځې عورت .^(۲۴۸)

ابن عباس رض وايي : مسلمانې بنځې ته روا نه دي چې يهودي يا مسيحي بنځه يې وويني .

(۲۴۷) بخاري ، مسلم او رياض الصالحين

(۲۴۸) المغنی المحتاج .

سید محمد عابدین الحسینی لیکي: څرنگه چې د کافرې ښځې پروړاندې عورت پټول لازم دي، همدا راز د فاسقې، فاجرې، بدکارې مسلمانې په وړاندې هم د عورت لوڅول حرام دي، ځکه چې علت په کې ګډ دی.^(۲۴۹)

امام احمد بن حنبل رح وایي: د کافرې ښځې کتل مسلمانې ښځې ته داسې دي لکه د مسلمانې ښځې کتل بلې مسلمانې ته خوبیا هم دا بد ګڼي، چې کافره ښځه دې د ولادت په وخت کې د مسلمانې قایله شي.^(۲۵۰)

د هغه دلائل دا دي، چې دا اهل کتابو ښځو به رسول الله ص کره تللې چې نه به ورځنې بیبيانو پرده کوله او نه به ورته رسول الله ص امر کاوه او داسې نور.

خو دا دلائل د جمهورو د دلائلو پروړاندې نه شي تم کېدلی، ځکه که د رسول الله ص کور ته به اهل کتابې راتللې نو دا د دې مانا خونه ورکوي، چې هغوی دې لوڅې وي او دوی به ورته کتل، او دا د مخ له لیدلو څخه ډېر دبل شي د لیدلو مانا نه لري، او د حضرت اسماء رض په حدیث کې د مور سره د ترحم او نرمۍ او د نیک سلوک خبره ده او د بدن د پټوالي یا لوڅوالي په هکله په کې هېڅ نشته.

د مسلمانو ښځو کتل یوه بلې ته:

(۲۴۹) البریقه شرح الطریقه.

(۲۵۰) المغنی، سراج الوهاج، بدائع الصنائع او البریقه شرح الطریقه.

جمهور فقهاء وايي ، چې مسلمانې ښځې ته روا دي ، چې د خپلې مسلمانې خور د بدن هغومره برخې وگوري خومره چې يو نارينه بل ته کتلی شي ، (د نامه لاندې تر زنگونو پورې)^(۲۵۱)

او د احنافو معتمد مذهب هم دادی ، خو د امام ابو حنيفه رح څخه يوبل روايت هم شوی چې علماوو کمزوری گڼلې دی ، هغه دا چې يوه مسلمانې ښځه د بلې مسلمانې د بدن هغومره برخې ته کتلی شي ، خومره چې نارينه د خپلو محرمو بدن ته کتلی شي.^(۲۵۲)

ظاهريان وايي چې : مسلمانې ښځه د بلې مسلمانې ښځې ټول بدن ته کتلی شي ، مگر قبل او دبر ته .^(۲۵۳)

جمهور فقهاء وايي دلته دفساد او فتنې وېره نشته دی ، او نه په مصيبت کې د پېښېدلو خطر شته دی ، ځکه يې بدن ته کتل جائز دي او کله که دا وېره پيدا شي نو لکه چې لومړی مو وويل بيا ورته ستر پکار دی.^(۲۵۴)

همدا راز د ولادت په وخت کې ، د بکارت د معلومولو په غرض يا دکوم ټپ له کبله د فرج ته کتلی شي.^(۲۵۵)

هغه چې جنسي ميلان نه لري :

(۲۵۱) البدائع الصنائع او المغني .

(۲۵۲) الدرر المنتقي او البريقه شرح الطريقه .

(۲۵۳) المحلي .

(۲۵۴) البدائع الصنائع او سراج الوهاج

(۲۵۵) البدائع الصنائع او سراج الوهاج .

په همدې ايت کې د [اولتابعين غير اولی لاربه من الرجال] (يا خدمتگاران هغه سړيو چې څه غرض نه لري) جمله راغلې ده د دې ترجمه داسې ده هغه خلک کوم چې ماتحت وي ، د ښځې په لور ميلان ونه لري . حافظ ابن کثير (رح) ورڅخه مراد مزدور ، نوکر ، تابعدار سړی کوم چې د ښځو سيالان نه وي ، گړندی او تېز نه وي ساده وي ، دښځو په لور شهواني مينه هم ونلري اخلي .

تفسير ابن کثير همداراز له دې څخه مراد کم عقل ، ساده ، بی وزله ، نا اهله لاس لاندې ، محکوم سړي چې هېڅ شهوت يې په ياد نه وي اخلي . امام مودودي (رح) وايي چې د شهواني مينې د نه درلودلو دوه صورته ممکن دي يو دا چې په هغوی کې له سره شهوت نه وي ، لکه ډېر بوډا ، يا پيدايشي ايزک (هجره) دوهم دا چې په هغو کې جنسي قوت او دښځو پر لور طبعي ميلان وي ولې د خپل محکوميت او لاس لاندې توب له امله دوی د کور له ښځو سره څه ډول شهواني اړيکې نشي ټينگولای نو څوک چې دا ورڅخه ستر نه کوي او خپل سنگار ورته ښکاروي پکار ده چې دا دوه صفتونه ولري. (۲۵۶)

خو کله چې خپله شهوت ونه لري مگر د ښځو د ښکلا ستاينه نورو ته کوي له هغې څخه ستر واجب دی په مدينه منوره کې يو ايزک او سيده چې بيبيانو او نورو ښځو به ترې ستر نه کاوه او له هغوی سره ناستې پاڅي ته به يې پرېښوده يوه ورځ کله چې رسول الله (ص) ام سلمې (رض) کره تشریف يوړو نو دهغې خبرې يې واورېدلې چې د عبدالله بن اميه سره يې

(۲۵۶) پرده سيد ابو لعلی مودودي .

کولې او ورته يې ويل: که سبا طايف فتح شي نو د غيلان ثقفي لور باديه هرومرو د ځان کره بيا يې د هغې د جسم او ښکلا ستاينه پيل کړله حتی د هغې د مخصوصو اندامونو ستاينه يې هم پيل کړله حضور (ص) د دې خبرې په اورېدلو ورته وفرمايل: د خدای (ج) دښمنه تا خو پر هغې سترگې ښخې کړي دي» بيا يې امر وکړ چې له ده څخه ستر وکړئ او له دې وروسته دې دې کورته نه راځي، بيا رسول الله (ص) هغه او نور ایزه کان له مدينې څخه ووبستل. (۲۵۷)

اوبل هغه هلکان چې د ښځو په رازونو لانه پوهېږي يعنې جنسي غريزې لاپکې ژوندی شوي نه وي دا له مراقت څخه ښکته دوره ده لکه د نهو، لسو يا دولسو کالو هلکان د دی نه د زيات عمر هلکان که څه هم نابالغه وي په هغوی کې جنسي غريزې را ژوندی کېدل پيل کېږي.

سيد محمد عابدين الحسیني ليکي: ماماگان، او کاکاگان يې ځکه ياد نه کړل چې د خپلو زامنو په مخ کې د دی ستاينه ونکړي چې فتنه او فساد را پيدا نشي مگر په ياد مو وي چې محرم کسان يواځې دا ندي چې په ايت کې ياد شول.

شېخ محمد الاباصبري د دې ايت په تفسير کې ليکي: نو ښځې ته رواډي چې خپله ښکلا هغه دوستانو ته وښيي چې په ايت کې ياد شول او ټولو هغو دوستانو ته چې له هغه سره يې نکاح د تل لپاره حرامه ده لکه، تره ماما، زوم، اولکه محارم د رضاعت له لامله ځکه چې رسول الله (ص) فرمايي: (يحرم من الرضاع ما يحرم من النسب) (۲۵۸)

(۲۵۷) متفق عليه ابوداود، نسائي، مسند احمد او مشکوة.

(۲۵۸) بخاري، مسلم، ابن ماجه او نصب الرايه.

يعني: «حرامیږي د شیدو (تي) په واسطه هغه څوک چې حرامیږي په نسب باندې»

د همدې قول تائید حسن بصري، ابوبکر الجصاص، او د احکام القرآن خاوند هم کړی دی.^(۲۵۹)

رسول الله (ص) عایشې (رض) ته اجازه ورنکړله چې له خپل رضاعي تره څخه ستر وکړي.

د ابو القعيس ورور افلح حضرت عایشې (رض) کره راغی او د ننوتلو اجازه یې وغوښتله نو څنگه چې د حجاب حکم راغلی و عایشه (رض) فکرمنه شوله چې څه وکړي خو اجازه یې ورنکړله هغه ځواب ورولبړه چې ته خو زما ورېره یې تا زما د ورور ابو القعيس د ښځې شیدې رودلي دي خو بیا هم حضرت عایشه (رض) فکرمنه وه چې ایا دې رشته کې به هم ستر پرېښودلی شي؟ په دې وخت کې رسول الله (ص) خپله تشریف راوړ حضرت عایشې (رض) ورته مطلب څرگند کړ، رسول الله (ص) ورته وفرمایل چې: هغه ستا څنگ ته راتلای شي.^(۲۶۰)

له کومو دوستانو سره چې دښځې ابدی حرمت نه وي، لکه د تره او ترور زوی، د خور خاوند له دوی سره باید څه چلند وشي؟

په دې هکله که رانقل شویو روایاتو ته کره کتنه وشي، د مسئلې بڼه هماغه راوځي، څنگه چې سید مودودي وايي: دا دوستان نه د محرمو کسانو په لیکه کې دي، چې ستر ورځنې ونه شي او سینگار ورته

(۲۵۹) تفسیر سوره النور شیخ الاباصيري.

(۲۶۰) صحاح السنه او مسند احمد.

بنسکاره شي او نه دغير محرمو خپلوانو په جمله کې دي ، چې بنسخته دې بالکل ورڅخه ستر وکړي .

د دغو حدودو ترمنځ څه چال چلند په کار دی د دې چلند اندازه په شریعت کې نه ده ټاکل شوې ، او د سړي د عمر او رشتې پورې توپیر لري .

د رسول الله (ص) خپله کړنلاره دا وه ، چې حضرت اسماء (رض) د رسول الله (ص) خنښینه (د بنسځې خور) وه د هغې او د رسول الله (ص) ترمنځ د ژوند تر پایه پورې د مخ او لاسونو تر حده کومه پرده نه وه. ^(۲۶۱)

همدا رنگه ام هاني (رض) چې د ابوطالب لور (د رسول الله (ص) د تره لور) وه تر پایه پورې یې له رسول الله (ص) څخه مخ پټ نکړ. ^(۲۶۲)

د بنسځې کتل نارینه محرم ته :

اکثره علماء په دې اتفاق لري چې بنسخته د خپل نارینه محرم له عورت څخه پرته نور ټول بدن ته کتلی شي محرم که په هر ډول وي خو چې د شهوت وېره نه وي ، څه چې کتل ورته روا دي مسه کول او لاس وروړل هم ورته روا دي. ^(۲۶۳)

او دبل چا د وینځې د بدن هغومره برخې ته کتلی شي لکه چې څوک دخپلې محرمې بدن ته کتلی شي او محمد بن مقاتل وايي چې د نامه لاندې تر

^(۲۶۱) ابو داود ، جلد : ۱ .

^(۲۶۲) ابوداود ، جلد : ۱ .

^(۲۶۳) البدائع الصنائع ، حاشیه ابن عابدين ، درالمختار او نهایه المحتاج .

ځنگونو پورې برخې ته يې کتلې نشي نور ټول بدن ته يې کتلې شي ځکه وينځې کار او خدمت کوي او خپله پرده ساتلې نشي.^(۲۶۳)

د زړې بنځې په هکله :

په چا چې ډېر عمر تېر شوی وي او دهغې جنسي غوښتنې مړې وي احناف وايي : له داسې بنځو سره مصافحه او مخ ته کتل دواړه روا دي خو چې دې بنځې ته هم اشتهار نشي او د شهوت امن وي الله (ج) فرمايي : [و القواعد من النساء التي لا يرجون نکاحا فليس عليهن جناح ان يضعن ثيابهن]

^(۲۶۴)يعنې : او هغه چې ناستې وي په کورونو کې ستاسو د هغو بنځو څخه چې اميد يې نه وي پاتې شوی د نکاح په دوی څه گناه نشته چې وباسي خپلې جامې»

رسول الله (ص) به چې له بنځو سره بيعت کاوه نو له زړو بنځو سره به يې په لاس بيعت کاوه.^(۲۶۵)

حضرت ابوبکر صدیق (رض) به ځينو قبيلو ته چې ده پکې تې رودلی وو ورته او زړو بنځو ته به يې لاس ورکاوه.^(۲۶۶)

يوى زړې بنځې به د عبداللّٰه بن زبير (رض) سر او پښې زور کولې.^(۲۶۷)

^(۲۶۳)مختصر القدوري .

^(۲۶۴)النور : ۶۰ .

^(۲۶۵)الفتاوي الهنديه .

^(۲۶۶)فتح القدیر ، المبسوط او البريقه شرح الطريقه .

^(۲۶۷)المبسوط او البريقه

او بل دا چې پردۍ ښځې ته لاس وروړل يا کتل چې منع دی نو دفتني او فساد له وېرې او دلته خودا وېره نشته ده څنگه چې له دې ښځو سره مصافحه روا ده همدا راز خلوت هم ورسره روا دی .

د عورت لوڅول په يوازېتوب کې :

کله چې انسان يوازې وي او که عورت لوڅ کړي نو د بل لخوا د هغه د ليدلو خطر نه وي نو پدغسې حالت کې د عورت د پتولو حکم څه دی ؟ مالکيان وايي : د سخت عورت (دېر او قبل او دهغی شاه وخوا) پتول په تنهيايې کې له ملايکو څخه د حيا له امله مستحب او بې ضرورته لوڅول يې مکروه دي. ^(۲۶۸)

احناف او شافعيان وايي : په يوازېتوب کې د عورت پتول واجب دي مگر د ضرورت په وخت کې لکه غسل کول ، حاجت ته تلل ، استنجا کول. ^(۲۶۹)

له رسول الله (ص) څخه پوښتنه وشوه : (فاذا كان احدا خاليا ؟) يعنې : « کله چې يو له موږ څخه په يوازېتوب کې و او سو ؟ رسول الله (ص) ځواب ورکړ : « الله احق ان يستحيا منه » يعنې : الله (ج) ډير وړ دی چې حيا ترې وشي. ^(۲۷۰)

او دهمدې حديث مخکې برخې کې د عورت پتول عام ياد شول پټ انسان د الله (ج) سره په ادب کې وي او لوڅ د ادب تارک وي حضرت عبد الله بن عمر (رض) فرمايي : « ځان وساتئ له لوڅوالي څخه ځکه له تاسو سره هغه

^(۲۶۸) بداية المجتهد .

^(۲۶۹) المجموع او مغنی المحتاج .

^(۲۷۰) ابو داود ، ترمذي ، ابن ماجه او مشکوة .

څوک دی څوک چې نه جدا کېږي له تاسې نه مگر د حاجت په وخت کې او کله چې انسان بنسټې ته نژدې کېږي له هغوی څخه حیا وکړي او دهغوی عزت وساتي»^(۲۷۱)

دا حدیث په یوازېتوب کې د عورت په پټولو دلیل دی ځکه چې ملایکې له انسان ځینې نه جدا کېږي مګر په دوه حالاتو کې ، ځینې علماء وايي : چې د عورت لوڅول په یوازېتوب کې مکروه دي ځینې وايي مباح دي ، مګر سببي خبره داده چې د عورت پټول په هر حال واجب دي ، ځکه دا محال نده چې د ده پام نه وي او نه بل څوک خبر وي او ناڅاپه ورشي او ويې گوري او یا داسې حالت پرې راشي چې بیا به ځان هم پټولې نشي لکه بیهوښي یا څه بله حادثه او خپل عورت ته کتل هم له ادب ځینې لرې کار دی حضرت عثمان (رض) په دې ویاړي چې هېڅکله یې هم خپل عورت ته نه دي کتلي نو پکار دی چې خپل عورت په هر حال پټ وساتو او له ډېر احتیاط ځینې کار واخلو .

خلوت له پردیو سره :

د محرمو خپلوانو په نشتوالی کې نورو خلکو ته که څه هم خپلوان وي له یوې بنسټې سره په تنهائی کې لیدنه ، کتنه او کښېناستل منع دي الله (ج) فرمایي : [و اذا سألتموهن متاعا فاسئلهن من وراء حجاب ذلکم اظهر لقلوبکم وقلوبهن]^(۲۷۲)

^(۲۷۱) الدرايه ، ترمذي او مشکوة .

^(۲۷۲) الاحزاب : ۵ .

يعني : « او کله چې غواړي له بيبيانو څخه څه د کار څيز ، نو غواړي يې د پردې شاته پدې کې بڼه پاکي ده ، ستاسو زړونو ته او دهغوی زړونو ته . »
دلته الله (ج) مسلمانانو ته لارښوونه کوي چې که له بيبيانو څخه څه غواړي او يا څه ضرور خبره ورسره کوي نو د پردې تر شاه ورسره ارتباط ونيسي او له هغې سره مخامخ کېږي مه او همدا د پاکۍ بڼه لاره هم ده .
ابن عباس (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي : « لا يخلون احدکم بامرأة الا مع ذی محرم »^(۲۷۳)
يعني : « ندې يوازې کېږي يو ستاسو هم له ښځو سره مگر د ښځې د محرم په شتوالي کې . »
همدارنگه حضرت جابر (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي : « من کان يؤمن بالله واليوم الآخر فلا يخلون بامرأة ليس معها ذو محرم منها فان ثالثها الشيطان »^(۲۷۴)
يعني : « څوک چې په الله (ج) او د آخرت پر ورځ ايمان لري هغه هېڅکله له يوې ښځې سره نه يوازې کېږي تر څو چې د ښځې محرم نه وي ځکه چې دريم په دوی کې شيطان دی . »
د رسول الله (ص) خپل چلند داسې : و چې يو ځل د شپې له حضرت صفیې (رض) سره د هغې د کور خواته روان و په لاره کې دوه تنه انصار پرمخ ورغلل حضور (ص) هغوی ودرول او ورته يې وفرمايل چې : زما ملگرې زما مېرمن صفیې (رض) ده هغوی عرض وکړ چې يا رسول الله (ص) ايا ستاسو په حق کې هم بدگوماني کېدلای شي ؟ هغوی (ص) ځواب ورکړ

^(۲۷۳) متفق عليه .^(۲۷۴) مسند احمد .

چې شيطان په انسان کې د وينې په خير گرځي ، زه اندېښمن شوم چې ستاسو په زړونو کې بد گوماني پيدا نكړي))
ابوداود .

عقبه ابن عامر (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي : « اياکم والدخول على النساء فقال رجل من الانصار ، افايت الحمو قال : الحمو الموت . » (٢٧٥)

يعني : « ځان وساتي له تنهائي نه له پرديو ښځو سره له انصارو څخه يو سړي وويل : دلپور (يا دمېړه نور دوستان لکه وراره د تره زوی ...) په هکله مو خبر کړه ، هغه (ص) ځواب ورکړ چې لپور د ښځو لپاره مرگ دی . »

نو له دې رواياتو څخه څرگندېږي چې هېچاته روا ندي که څه هم د ښځې نژدې دوست وي چې د محرم په نشتوالي کې له ښځې سره کښېني ، پاڅي او که ضرورت وي نو د پردې تر شا دې ورسره وغږېږي .

په يوه بستره کې يو ځای کېدل :

په يوه بستره کې ويده کېدل د دوه داسې کسانو لپاره چې جنسي غريزې پکې را ژوندی شوې وي شرعاً روا نه دي ځکه چې له هرچا سره شيطان ملگری دی که څه هم دی په ځان باور لري مگر بيا هم د شيطان دسيسې پياوړې دي .

ټول علماء په دې متفق دي چې کوچنی کله لس کلنۍ ته ورسېږي بايد بستره يې بېله شي د دوه سړيو يو ځای ويده کېدل ، د دوه ښځو ، د يوې

(٢٧٥) بخاري ، مسلم ، ترمذي ، احمد او مسند .

بنځې او ديو سړي يو ځای ویده کېدل بې له کوم شرعي سبب څخه لکه
بنځه او خاوند يا له خپلې وينځې سره (حرام دی که څه هم هغه يې مور او
پلار وي .

حضرت ابو سعيد الخدري (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي :
« هېڅ سړی دې دبل سړي عورت ته نه گوري او هېڅ بنځه دې دبلې بنځې
عورت ته نه گوري او نه دې هېڅ سړی له بل سړي سره په يوه بستره کې
يوځای ځملي او نه دی هېڅ بنځه دبلې بنځې سره په يوه بستره کې
ځملي . » (۲۷۶)

همدا راز فرمايي : « اولاد ته په اوه کلنۍ کې پر لمانځه امر وکړئ او
دلمانځه په نه کولو يې ووهئ کله چې لس کلن وي او بستري يې بېلې
کړې . » (۲۷۷)

ځکه چې د انسان هميشنی بد ملگری (شيطان) له څو محدودو حالاتو
پرته له انسان څخه نه جدا کېږي او په هر حال خپله دنده اجرا کول غواړي
، او په لوی خطر کې د انسان د واقع کېدلو ډېر ، امکانات راپيدا کېږي
رسول الله (ص) فرمايي : « فان ثالثهما الشيطان » (۲۷۸)

يعنې : « په دوی کې دريم شيطان دی » همدا راز فرمايي : « شيطان په
انسان کې د وينې په څير گرځي . » (۲۷۹)

(۲۷۶) مسلم .

(۲۷۷) ابوداود مسند احمد او المستدرک للحاکم .

(۲۷۸) مسند احمد .

(۲۷۹) ابوداود .

په ټولنیز ژوند کې د ښځې او نارینه اختلاط :

ځینې وایي چې اسلام ښځو ته امرکوي چې له کور څخه ونه وزي او هماغه د (ښځه یا په کوریا په گور) شعارونه زمزمه کوي حتی د عبادت او لمونځونو لپاره جومات ته د ښځو راتلل مکروه او حرام بولي او دخپلې دعوي لپاره دلیل دفتني وېره او دوخت فساد نیسي دوی وایي چې حضرت عایشه (رض) فرمایي چې : «(که رسول الله (ص) په هغه څه چې ښځو له رسول الله (ص) څخه را وروسته را وېستي دي پوه وای نو له جومات څخه به یې منع کړې وای .»

خو داسلامي شریعت د مصادرو په کتلو سره سپری ویلی شي چې داسلام داېره دومره تنگه نده څومره چې دا ځینې خلک فکر کوي اسلام فطري دین دی او د بشري ټولنې ټولې طبعي اړتیاوې په نظر کې لري په اسلامي نړۍ لید کې د ښځو او نارینه و یو ځای ژوند په خپل ذات کې منع نده حتی کله که د کومې سپېڅلې موخې او عالي مقصد لپاره وي نو دا ډول یو ځای والی مطلوب دی ډېر ځله ښځه اړه شي چې د زده کړې لپاره ، د یونیک کار د تر سره کولو لپاره ، د خیر دیو کار لپاره د امر بالمعروف لپاره ، د جهاد لپاره ... له سړیو سره یو ځای شي نو دا ډول یو ځای والی مردود نه ، بلکې مطلوب دی .

اسلام د دی مخالف ندی چې د یولوړ هدف او نېک کار ، یا د اړتیا په وخت کې ښځه او نارینه سره وویني بلکې اسلام دفحشا ، فتنې او فساد

مخالف دی او کله که کومه ښځه پوهېږي چې بهرته وتل او له نارینه و سره یو ځای کېدل ، ملاقات او لیدنه یې له اړتیا پرته ده او هېڅ دیني او یا دنيوي گټه ترې نه ترلاسه کېږي نو بیا ورته له نارینه وو سره یوځای کېدل او اختلاط منع ده ، د اسلام اصول دا دي چې د فرد او ټولنې گټې محترمې شمېږي خو افراط او تفريط دواړه محکوموي د اسلام یوه قاعده دا ده چې د اړتیا او ضرورت په وخت کې منع شوی کار روا کېږي او د هغه ځای لوڅول هم روا دی چې په عادي حالاتو کې یې پټول فرض دي همدا راز کله که د فتنې او فسادو پر وړاندې نو روا کار هم ناروا ګرځي یوه خبره ده چې که دا وېره ښځې ته پیدا کېدله او که نارینه ته خو وېره به حقیقي بنسټ ولري او خیالي ، موهومي او هوايي به نه وي وړاندې مو وویل چې اسلام ښځه ، د کور په څلورو دیوالونو کې نه ایساروي او هغه اړتیا او موخه په نظر کې نیسي د کوم لپاره چې ښځه له نارینه و سره ملاقات کوي او ورسره یو ځای کېږي .

له کور څخه د وتلو گټې او تاوانونه دواړه خپري او په هریوه کې چې وېره گټه وه هماغسې حکم کوي اسلام دنن ورځې غربي اختلاط او شرقي بې حیايي دواړه غندي او هر هغه څوک هم د غندلو وړ دي چې مسلمانانو ته دا ډول ازادي او اختلاط غواړي .

اوس یو ویشتمه پېړۍ ده کارونه ډېر شوي دي ، لگښتونه ډېر شوي دي ، ښځه مجبوره ده چې بهر ووځي کار وکړي ، زده کړه وکړي او په دې برخه کې به په حتمي ډول څه ناڅه له نارینه و سره اختلاط راځي له دې پرته ورته ژوند ستونزمن کار دی او داسې هم نده لکه ځینې خلک فکر کوي چې ښځه د شیطان جال یا وزر دی او یا د شیطان د لاس وسله یا ټول فساد

دی بنځې هم د نارینه په څېر عقل لري ، ضمير لري ، وجدان لري ، نفس اللوامه او نفس المطمئنه لري ، د اسلام په صدر کې هم بنځې بندي يا په انزوا کې نه وي په غه وخت کې به بنځې جومات او جمعي ته راتللي دا داسې وخت و چې بنځو به له لنگ پرته پرتوگ هم نه پېژانده او نه به د نارينه و او بنځينه و ترمنځ څه دېوال ، لرگي ، ټوټه يا کومه بله پرده وه بنځې به ډېرې ډېرې جومات ته راتللي تردې چې يوې بنځې د (ق) سورت د رسول الله (ص) له خولې څخه حفظ کړي و ، چې په لمانځه کې يې ترې ډېر اورېدلی و د اخرونو په لمانځه (د مسلمانانو په دې لوی جشن) کې به يې گډون کاوه ، له رسول الله (ص) څخه به يې زده کړه کوله له نارينه و سره يو ځای به د زده کړې غونډه و ته راتللي ، تردې چې رسول (ص) ته به يې شکايت کاوه چې د زده کړو غونډه وکې د دوی په پرتله نارينه ډېر وي او دوی ته وخت نه رسېږي نو بايد چې ځانگړی وخت ورکړل شي چې رسول (ص) يې هم دا عرض په ورين تندي مني صحابه و بيبيانو به له رسول (ص) څخه داسې پوښتنې کولې چې دنن ورځې ډېرې بنځې به يې زده کړه هم د ځان لپاره شرم و بولي ، په سياست کې به يې هم گډون کاوه او په جنگ او جگړه کې به يې هم گډون کاوه د نارينه و و او ټپيانو خدمت به يې هم کاوه او د هغوی پرستاري هم . بي بي عايشې د احد په جگړه کې په داسې وخت کې گډون وکړ چې د عمر دوهمه لسيزه يې وه په ټولنيز ژوند کې هم بنځو ونډه درلوده او ديوه داعي دنده هم ورسپارل شوې ده . [والمؤمنون

ولمؤمنات بعضهم أو لياء بعض ياء مرون بالمعروف وينهون عن المنكر^(٢٨٠)

يعني: ((او سړي مؤمنان او ښځې مؤمنانې ځينې د دوی د ځينو نورو دوستان دي حکم کوي دوی په نيکيو باندې او منع کوي له بديو څخه .)) حضرت عمر (رض) شفابنت عبدالله په ښار محتسبه او نگرانه ټاکلې وه ، په تېرو شريعتونو کې هم ښځې په ټوليز ژوند کې پراخه ونډه درلوده له نارينه ووسره يې اختلاط او ملاقات درلود او قران يې موږ ته هم حکايت کوي .

قران کریم وايي چې حضرت موسی (ع) ځوانۍ په جوش کې د شېخ الکبير (چې ځينې يې شعيب (ع) بولي) له دوه پېغلو او ځوانو لورگانو سره له تکليف او بنديز او دڅه گناه له وېرې پرته خبرې کوي او بيا ورسره مرسته کوي ، او بيا يې يوه خپل پلار ته سپارښتنه کوي چې د ده اجوره ورکړي . ودې کتل شي القصص: ٢٣-٢٢ . ايتونه

حضرت ذکريا (ع) له تکليف او دگناه له احساس پرته له حضرت مريم (ع) سره خبرې کوي او په محراب کې د روزي پوښتنه ترې کوي ، او هغه هم دهرې پوښتنې ځواب ورکوي.^(٢٨١)

همدا راز د سبا دملکې کيسه هم قران په تفصيل سره بيانوي چې دخپل قوم مشران يې راټول کړل او دسليمان (ع) د ليک د ځواب په هکله يې ترې مشوره وغوښتنه ، هغه له سليمان (ع) سره خبرې هم کوي هغه د يوه

^(٢٨٠) توبه : ٧١ .

^(٢٨١) ال عمران : ٣٧ .

مملکت مشره یا بادشاه وه او قران یی په استعداد او کفایت هم گواه
(۲۸۲) دی.

نو په دې ټولو یادو شویو مواردو کې دېته اړتیا پېښیږي چې ښځه
اونارینه سره یوځای شي، خلط ملط شي یو له بل سره وويني، خبرې
وکړي او که څوک و وایي چې دا وروستني درې موارد تېر شریعتونه دي
او په موږ یې اطاعت لازم ندی په ځواب کې یې باید وویل شي چې تېر
شریعتونه زموږ د عبرت او زده کړې لپاره موږ ته بیان شوي دي او صحیح
خبره داده چې ترڅو پورې زموږ شریعت په صراحت سره منسوخ کړي نه وي
نو موږ ته هم شریعت دی. الله (ج) خپل رسول (ص) ته فرمایي: [اولئک
الذین هدی الله فبهذا هم اقتداه] (۲۸۳).
یعنې: «دا هغه کسان دي چې الله (ج) ورته هدایت کړی دی نو په طریقه د
دوی اقتداء وکړه»

دلته باید یو ځل بیا دې خبرې ته اشاره وشي چې دښځو ازادي یا هغوی ته
د ضرورت په وخت کې له نارینه وو سره دا اختلاط اجازه د دې معنا نه
ورکوي چې د حیا ټول دېوالونه ونړول شي، هر ډول قید دې پورته شي،
هېچا مخه دې نه نیول کېږي دلته هدف د خیر، یو له بل سره د مرستې،
ټولنیزې ګټې او ټولنیز پرمختګ دی.

او که څوک بهروځي نو بهرته د ښځو د وتلو هغه قوانین باید مراعات کړي
چې اسلام ورته ټاکلي دي: لکه د شهوت او فتنې په وخت کې غض بصر د

(۲۸۲) النمل: ۴۲-۴۴.

(۲۸۳) الانعام: ۱۰.

شرعي او درنې جامې اغوستل چې بدن ترې ښکاره نشي په خبرو اترو کې په نرمي او ملاطفت نه کوي ، ناز او نخري به نه کوي ، په تللو او حرکاتو کې به چاته تمایل نه کوي او اسلامي ادا ب به ساتي ، خوشبو او عطريه نه استعمالوي ، له پرديو سره له خلوت څخه به ځان ساتي ، په ملاقات کې به افراط ، او اسراف نه کوي او د ضرورت او اړتيا په اندازه به له کوره بهر وځي .

د ناروغتيا په وخت کې د ښځې او نارينه له خوا د يوبل پوښتنه :

اسلام يو ټولنيز دين دی او ټول مسلمانان نارينه او ښځينه يو دبل وروڼه او خوبندې بولي ، اسلام مسلمانانو ته يوله بل سره په مينې ، محبت ، مرستې ، همدردۍ او په غم او ښادۍ کې په گډون سره امر کړی دی .
د ناروغ پوښتنه هم يوه له هغو ټولنيزو ادا بو څخه ده چې اسلام يې مسلمانانو ته پر مراعاتولو ډېر تاکيد کړی دی تر دې چې شريعت دا په يو مسلمان د بل مسلمان نارينه وي او که ښځه حق گرځولی دی .
د ناروغ د پوښتنې په هکله گڼ شمېر روايتونه راغلي دي ، د دې روايتونو پر اساس څرگندېږي چې په دې اړه خطاب نارينه او ښځو دواړو ته متوجه دی يعنې د ښځينه ناروغ په پوښتنه هم تاکيد شوی دی او د نارينه ناروغ په پوښتنه هم ، نارينه و ته هم دا خطاب متوجه دی او ښځينه و ته هم .
رسول الله (ص) فرمايي : « يو مسلمان پر بل مسلمان شپږ حقوق لري ترې

و پوښتل شول چې ای د خدای (ج) رسول هغه کوم کوم دي ويې فرمايل: ((او کله چې ناروغ شو نو پوښتنه يې وکړه))

(۱)، (۱) مسلم، ترمذي، نسايي، ابن ماجه.

((اسيران خوشې کړئ، مېلمستيا ته له بلونکو سره مېلمستيا ته لاړ شئ، وږي ته ډوډۍ ورکړئ، او د ناروغ پوښتنه وکړئ))^(۲۸۴)

((د ناروغ پوښتنه کوئ او جنازې ته ورځئ، ځکه چې دا تاسو ته اخرت دريادوي))... بخاري، احمد او جامع الصغير.

قدسي حديث دی چې ((الله (ج) د قيامت په ورځ فرمايي ای د ادم ځويه زه ناروغ وم او تامې پوښتنه ونکړه ورته يې ووبل ای ربه څنگه مې ستا پوښتنه کړې وای پداسې حال کې چې ته پالونکی د مخلوقاتو وې. الله (ج) ورته وفرمايل ايا ته پوه نه وې چې زما فلانی بنده ناروغ شو خوتايې پوښتنه ونکړه که د هغه پوښتنه دې کړې وای نو زه به دې ورسره موندلی وای))^(۲۸۵)

نو د ناروغ د پوښتنې فضيلت له دې رواياتو څخه ښه څرگندېږي، تردې چې رسول الله (ص) د يو يهودي ناروغ پوښتنه هم وکړه چې بيا يې ايمان راوړ.

دا خو هغه روايات دي چې ښځينه او نارينه وو دواړو ته متوجه دي د دې ترڅنگ داسې نور روايات هم شته دي چې څرگندوي د رسول الله (ص) په وخت کې ښځو د نارينه وو ناروغانو او نارينه وو د ناروغو ښځو پوښتنه کړې ده.

^(۲۸۴) بخاري، مسند احمد.

^(۲۸۵) مسلم.

امام بخاري په خپل صحيح کې د باب عيادة النساء للرجال تر عنوان لاندې باب ځانگړی کړی دی. صحيح بخاري ليکي چې ام الدار داء (رض) د يو انصاري ناروغ پوښتنه وکړه .

بخاري وايي چې حضرت عايشې (رض) د حضرت بلال (رض) د حال پوښتنه وکړه او ورته يې وويل : «يا بلا كيف تجدك» يعنې : اى بلاله ځان دې څنگه مومي»

کله چې کعب د مالک زوی د مرگ پر بستر پروت و نو د براء لور ام مبشر ورته راغله او ورته يې وويل «اى د عبدالرحمن پلاره زما په زوی (مبشر) باندې سلام واپه» .^(۲۸۶)

نارینه وو هم په صدر اسلام کې د ډېرو بنځینه ناروغانو پوښتنه کړېده لکه : رسول الله (ص) د زبیر (رض) دلور ، ضباعي (رض) لخوا ورغی او ورته يې وفرمايل چې «بنایي ته به د حج ارا ده لرې؟» هغې (رض) ځواب ورکړ (په خدای سوگند چې ستا پروړاندې ناروغه پرته ده .)^(۲۸۷)

جابر بن عبدالله رض روایت کوي چې رسول الله ص د ام السائب یا ام امسیب خواته ورغی او ورته يې وفرمايل چې ام السائب ولې رپېرې؟ هغې ځواب ورکړ چې تبه مې ده خدای دې پکې برکت نه اچوي.^(۲۸۸) ام علا وايي چې زه ناروغه وم او رسول الله ص زما پوښتنه وکړه.^(۲۸۹)

^(۲۸۶) ابن ماجه او مسند احمد .

^(۲۸۷) متفق عليه

^(۲۸۸) مسلم

^(۲۸۹) ابوداود.

ابي امامه وايي چې د مدينې له اوسېدونكيو څخه يوه ښځه ناروغه وه او رسول الله ص بهترين هغه څوك وو چې د ناروغانو پوښتنه به يې كوله. ^(۲۹۰) په بخاري كې وايي چې كله حضرت عايشه رض د مرگ پر بستره پرته وه نو ابن عباس ترې اجازه وغوښته او ورغی او ترې يې وپوښتل ځان دې څنگه مومي؟ هغې ځواب وركړ پخیر سره كه تقوا ولرم، هغه ورته وويل چې انشاء الله ته په خير سره يې ځكه چې ته در رسول الله ص مېرمن يې او له تا څخه پرته له بلې پيغلې سره رسول الله واده ندی كړی او ستا عذر (پاكي) له اسمان څخه راغلي ده. ^(۲۹۱)

نوبكاري چې په اسلام كې د ښځو له خوا د نارينه و ناروغانو او د نارينه و لخوا د ښځينه ناروغانو پوښتنه يواځې دا چې كوم بنديز نشته دی بلکه په دې اړه يې د ډېرو اجرونو وعده هم وركړې ده او په ځانگړي ډول كه ناروغ د اقاربو او دوستانو له ډلې څخه وي نو بيا خو د صله رحمۍ مو ضوع هم ورسره يوځای شي او پردې كار تاكيد هم ډېر شي يوه د يادونې وړ خبره بله داده چې كله څوك په روغتيا كې له چا سره ناسته ولاړه او مراوده ولري نو په ناروغۍ كې خويې حتماً بايد د روغتيا او صحت پوښتنه وكړي ځكه چې هغه په دې وخت كې ډېر اړ او محتاج وي، ډېر شفقت او خدمت ته اړه لري.

له ښځو سره په لاس ستړي مه شي :

^(۲۹۰) نسايي
^(۲۹۱) بخاري كتاب التفسير .

له بنځو سره په ستړي مه شي کې د لاس په ورکولو کې فقهاء بېلابېل نظريات لري ، ځينې علماء له محرمو پرته له هرچا سره د بنځو په لاس ستړي مه شي ، يا هسې لاس ورکول نا روا بولي ، ځينې نور بيا په دې اړه تفصيل کوي او د بېلابېلو صورتونو لپاره بېلابېل حکم کوي ، نو ښه به وي چې د دې موضوع له څېړنې څخه وړاندې هغه صورتونو ته څوته ونيسو ، چې دقهاوو تر منځ پرې اختلاف نه شته او په پوره اتفاق يې منلي دي .

۱ - که چېرې د سړي او ښځې مصافحه د شهوت د راپارولو يا د جنسي لذت لامل کېږي او يا نارينه او يا ښځه پوهېږي ، چې له مصافحې څخه يو خوا يا دواړه خواوو ته فتنه راولاړېږي ، نو په دې صورت کې د ښځې او نارينه مصافحه يا په لاس ستړي مه شي روا نه ده ، ځکه دا دفساد لامل کېږي او دهرې هغې لارې بندول واجب دي کومه چې فساد خوا ته غزېد لې وي تردې چې علماء وايي خپل محرم ته لاس ورکول او يا له خپل محرم سره خلوت مباح او روا دي ، خو کله چې دفتنې وېره او ياد شهوت د خوځښت لامل شي ، نو همدا مباح کار هم حرامېږي .

۲ - له هغې زړې ښځې او کوچنۍ نجلۍ سره چې اشتها ورته نه راځي ، او دفتنې وېره نه وي ، مصافحه روا ده ، همدا راز که لاس ورکوونکي نارينه ، بوډا او سپين ږيري وي ، او د اشتها او شهوت اور په کې نه وي ، نو د ده لپاره هم له ځوانو او زړو ښځو سره مصافحه روا ده .

په رواياتو کې راځي چې ابوبکر صديق (رض) به له زړو ښځو سره په لاس ستړي مه شي کوله ، او عبدالله ابن زبیر (رض) يوې زړې ښځې ته اجوره

ورکوله ، چې په ناروغۍ کې به یې د ده پالنه کوله او سربه یې ورته چاپي کاوه .

همداراز الله (ج) هم زړو بنځو ته د ځینو هغو جامو له اغوستلو څخه رخصت ورکړی دی ، هغه چې ځوانو ته یې دا رخصت نه دی ورکړی .
[والقواعد من النساء اللاتي لا یرجون نکاحا فلیس علیهن جناح ان یضعن ثیابهن غیر متبرجت بزینة] .^(۲۹۲)

یعنې او هغه زړې ناستې بنځې چې دواړه تمه نلري په دوی هېڅ گناه نشته چې خپلې جامې وباسي په داسې حال کې چې دخپلې بنکلا بنکاروونکې نه وي .

خوله پورتنیو صورتونو څخه پرته په نورو برخو کې فقهاء د نظر اختلاف لري او ددې لپاره چې حق ته نږدې مسئله روښانه شي ، نو لږه څېړنه په کې ضرورده .

هغه ډله چې د مخ او ورغویو په شمول د بنځې ټول بدن عورت بولي او له (ما ظهر منها) څخه مراد هغه جامې اخلي ، چې پټول یې ممکن نه وي ، لکه چادري ، پرونی ، جامې یا هغه چې دکومې طبعي پېښې له امله یې لکه سخت باداو باران پټول ناشوني وي ، نو حتمي ده چې د دوی په نزد له پردیو سره مصافحه روا نه ده ځکه د دوی په نظر خو لاس ته کتل هم حرام دي او مصافحه خو له کتلو لاسخته ده خو د علامه ډاکټر قرضاوي په وینا د دې نظر خاوندان ډېر کم دي او دصحابه او تابعینو او نور فقهاءو جمهور په دې نظر دي چې له (ما ظهر منها) څخه مراد مخ او ورغوی دی .

ښه نو د لومړي نظر خاوندان د خپلې دعوي لپاره څه دلايل لري؟ دلته هم زموږ د څيړنې لوی ماخذ د علامه قرضاوي ليکنه او نظر دی، ډاکټر قرضاوي وايي: رښتيا خبره داده چې ما د دوی د دعوي د ثبوت لپاره د دلايلو د موندلو ډېر کونښن وکړ خو څه قانع کوونکي دلايل مې ونه وموندل خو ډېر قوي دليل چې دوی پرې استناد کوي، هغه سد الذريعه يا دفتنې دلارې بندول دي او له شک پرته ويلى شوو چې دا ښه خبره ده، خو کله چې دشهوت يا دفتنې د رامنځته کېدلو وېره او يا دفتنې نښې او نښانې وي، خو کله چې دفتنې او شهوت د نشتوالي خبره باوري وي، نو بيا به د تحریم لپاره څه دليل وي؟

ځينې علماء دا دليل نيسي چې رسول الله (ص) د فتحې په ورځ له ښځو سره په خپل مشهور بيعت کې چې دممتحنه په سورت کې يې يادونه شوې ده له هېڅ يوې ښځې سره لاس نه دی ورکړی، خو بايد وويل شي چې د رسول الله (ص) له خوا د يو کار پرېښودل خو حتمي د هغه کار په حرمت دليل کېدلی نه شي. رسول الله (ص) کله کله يو کار د دې لپاره نه دی کړی چې هغه کار حرام وځيني وخت يې د دې لپاره چې هغه مکروه و، ځيني وخت د دې لپاره چې هغه کار خلاف اولی (دغوره والي خلاف) و او ځيني وخت يې يوازې د دې لپاره پرېښی چې رغبت او تمايل يې ورته نه کېده لکه د شکونې د غوښې خوراک، سره له دې چې (د شوافعو په نزد) خوړل يې روا هم دي نو د بيعت په ورځ له ښځو سره مصافحه نه کول د مصافحي حرمت نه جوتوي، سره له دې چې په دې بيعت کې د رسول الله (ص) لخوا له ښځو سره مصافحه نه کول هم اتفاقي خبره نه ده له ام عطیې انصاريې (رض) څخه داسې روايت دی چې د بيعت په ورځ له ښځو سره د رسول الله

(ص) په مصافحي دلالت کوي او دا د عايشې (رض) له روايت سره مخالف دی ، چې لوړه کوي چې رسول الله (ص) په بيعت کې د هېچا لاس مسه کړی نه دی. ^(۲۹۳)

ام عطيه (رضي الله عنها) د بيعت په کيسه کې وايي چې : رسول الله (ص) خپل لاس د کوټې له بهر څخه را اوږد کړ و موږ خپل لاسونه د کوټې له دننه څخه ور اوږده کړل ، بيا يې وفرمايل : ((اللهم اشهد)) يعنې : ای خدايه ته شاهد اوسه ^(۲۹۴)

په بخاري کې د حضرت عايشې په پورتنی حديث پسې متصل يوبل حديث دی چې امام بخاري يې له ايوب او هغه يې له حفصې د سيرين له لور څخه او هغه يې له ام عطيه څخه روايت کوي ، وايي چې رسول الله (ص) زموږ سره بيعت وکړ نو په موږ يې دا ايت ولوست ((ان لاشرکن بالله شياء)) يعنې دا چې له خداى (ج) سره به هېڅ شى شريک نه گرځوو .

او موږ يې منع کړو له نياحت څخه (پر مړي په لوړ او از ژړا څخه) خو داسې روايتونه هم شته چې څرگندوي چې رسول الله (ص) له بنځو سره په بيعت کې د مصافحي پرځاى نورې لارې کارولي دي لکه په ابو کې د لاس غوټه کول او بيا په هماغو ابو کې د صحابه و بنځو لاسونه غوټه کول .

حافظ ابن کثير وايي چې دا بېلابېل روايات څرگندوي چې رسول الله (ص) په بېلابېل ډول بيعتونه کړي دي په ځينو کې يې لکه عايشه (رض) چې وايي د هېچا لاس نه دی مسه کړی ، ځينو سره يې د پردې ترشا

^(۲۹۳) بخاري .

^(۲۹۴) ابن حبان ، بزاز او طبري .

مصافحه کړې ده، له ځینو نورو سره په اوبو کې د لاسونو د غوټه کولو په صورت کې او له ځینو نورو سره په مخامخ لاس ورکولو او مصافحه سره او بخاري هم د عایشې روایت ته بېل عنوان او دام عطیې روایت ته بېل عنوان ټاکلی دی.

د پورتنیو روایتونو له نقل څخه هدف دادی ترڅو څرګنده شي چې په بیعت کې له بنځو سره د رسول الله (ص) لاس نه ورکول د علماوو اتفاقي خبره نه ده لکه څرنگه چې ځینې خلک فکر کوي.

ځینې علماء له بنځو سره د مصافحه په نه رواوالي هغه حدیث دلیل نیسي کوم چې طبراني او بیهقي له معقل ابن ایسار (رض) څخه روایت کوي ((که له تاسو څخه دیو تن سر د اوسپنې په ستن سوری شي دا ورته بهتره ده له دې څخه چې هغه بنځه مسه کړي (لاس وروړي) چې ورته روا نه ده))

خو پر دې حدیث د استدلال په هکله علامه قضاوي وايي چې :

۱ : د حدیثو امانانو د دې حدیث پر صحت تصریح نه ده کړې او یوازې د هیتمي او مندرې دا وینا چې راویان یې ثقه یا صحیح دي کفایت نه کوي ځکه کېدلی شي چې په سند کې یې انقطاع او یا کوم بل علت وي او همدا لامل دی چې دا حدیثو مشهورو کتابونو دلیل نه دی ګرځولی .

۲ : حنفي او مالکي فقهاء وايي چې له قطعي دلیل پرته چې هېڅ شبهه په کې نه وي په بل څه حرمت نه ثابتېږي لکه ایت ، متواتر او مشهور حدیث خو که د کوم حدیث په ثبوت کې شبهه وي لکه احاد احادیث نو له کراهت څخه لوړ حکم نه شي ټاکلی نو دهغه په باره کې مو فکر څه دی چې حتی په صحت کې یې شک دی .

۳: که فرض کړو چې دا حدیث صحیح دی او حرمت هم ترې ثابتېږي خو بیا هم د مصافحت حرمت ترې نه ثابتېږي ځکه د ((یمس امراه لاتحل له)) جمله یوازې او یوازې ((له شهوت پرته یو له بل سره د پوستکو د لگېدلو په معنی نه ده لکه څنګه چې په عادي مصافحه یا ستړي مه شي کې وي بلکې د لمس کلمه په قران او حدیث کې د دوه کارو لپاره استعمال شوې ده))

۴: دا له جنسي یوځای والي (کوروالي) څخه کنایه ده او مشهور صحابي حضرت ابن عباس هم همدا ترې معنی اخستې ده ، د دې ایت په تفسیر [ولا مستم النساء]^(۲۹۵) کې وایي لمس ، ملاسمه او مس الفاظ چې قران کې راغلي دی دا د جماع کنایه ده .

نور هغه ایتونه هم چې لمس په کې راغلي دا مطلب ښه روښانه کوي لکه د مریمې (ع) پر ژبه د الله (ج) دا وینا : [انی یکون لی ولد ولم یمسنی بشر]^(۲۹۶)

یعنې څنګه به زوی پیدا کړم ، حال دا چې مسه کړې نه یم هېڅ بشر (نه په نکاح نه په زنا سره)

[و ان طلقتموهن من قبل ان تمسوهن]البقره: ۲۳۷ .

یعنې : ((او که طلاقي کړلی تاسې دوی مخکې له دې چې مسه یې کړئ (جماع) ورسره وکړئ)) په حدیث کې هم راځي چې رسول الله (ص) به خپلو بیبیانو ته نږدې کېده خو مسیس نه یعنې جماع کوونکی نه .

^(۲۹۵) النساء ۴۳

^(۲۹۶) آل عمران: ۴۷ .

دا له جماع څخه ټيټه معنی هم ورکوي لکه مچکه اخيستل (بنکلول) غاړه ورکول ، لوڅوالی او داسې نور هغه څه چې د جماع لپاره مقدمات او دواعي بلل کېږي .

حاکم وايي : بخاري او مسلم د هغو متفرقو احاديثو په وېستلو (اخراج) اتفاق کړی دی چې په هغوی دليل نيول کېږي چې لمس له جماع څخه رابنکته نور حرکات دي»

د ابو هريره دا حديث : « فاليد زناها اللمس » يعنې لاس چې ده زنا يې لمس ده يا د ابن عباس دا حديث : « لعلک مسست » کېدلی شي چې د حضرت عايشې دا حديث : « داسې ورځ به کمه وه مگر دا چې رسول الله (ص) به په مورې ټولو (بيبيانو) گرځېده نو بنکلولو به يې او مسه کولو به يې پرته له جماع څخه او هرکله به چې هغې بي بي ته ورغی چې د نوبت ورځ به يې وه نو له هماغې سره به پاتې شوه »
عبدالله ابن مسعود د « لامستم النساء » په تفسير کې فرمايي : « دا له جماع څخه کمه درجه دی او په دې کې اودس دی »

حضرت عمر وايي مچکه اخيستل (بنکلول) لمس دی نو له دی څخه اودس (کوه) ^(۲۹۷)

شيخ الاسلام وايي چې څوک چې لمس او مس يوازې د پوستکي يا په بدن د بدن لگولو ته وايي چې شهوت په کې نه وي نو وينا يې کمزورې ده .
نو کله چې د الله (ج) په دې وينا « اولامستم النساء » کې لمس څخه هدف لکه څنگه چې ابن عمر او نور وايي بنکلول او په شهوت لاس وروړل وي

^(۲۹۷) المستدرک للحاکم .

نو جو تېږي چې په قران او سنت کې چې هر چېرې دا کلمه راشي نو مراد ترې په شهوت سره لمس دی لکه د الله (ج) دا وينا چې .
[ولا تباشروهن وانتم عاكفون فى المساجد] ^(۲۹۸)

يعني : « مه نژدې کېږئ ښځو ته (په جماع سره) حال دا چې تاسې معتكفان يې په مسجدو کې » او دا خو ښکاره خبره ده چې اعتكاف کوونکي ته له شهوت پرته مباشرت روا دی او کوم مباشرت چې منع دی هغه خو له شهوت سره ملگرى مباشرت دی .

[لم تطلقتموهن من قبل ان تمسوهن] ^(۲۹۹)

يعني : « بيا طلاقې کړلې تاسې دوى مخکې له دې چې مسه يې کړئ »
[لا جناح عليكم ان تطلقتموهن مالم تمسوهن] ^(۳۰۰)

يعني : « نشته هېڅ تکليف پر تاسې که طلاقې کړئ تاسې ښځې تر هغې چې صحيح خلوت مو ورسره نه وي کړى » نو له شهوت څخه پرته د ښځې مسه کول خو نه پرې عدت اړوي ، نه مهر ثابتېږي او نه حرمت مصاهرت . او دا د ټولو علماو اتفاقي مسئله ده .

نو څوک چې د لمس او يا مس له کلمې څخه مراد تش د لاس د پوستکي يو په بل لگول اخلي چې شهوت په کې نه وي نو د قران او عام عرف له ژبې څخه ووت .

او کله چې د ښځې او نارينه د يوځای والي او لمس خبره راځي نو معلومېږي چې له دې څخه په شهوت سره مسه کول هدف دی له دې څېړنې

^(۲۹۸) البقرة : ۱۸۷ .

^(۲۹۹) الاحزاب : ۴۹ .

^(۳۰۰) البقرة : ۲۳۲ .

څخه هدف دادی چې په دې پوه شوو چې کله چې د سړي لخوا ښځې ته د لمس یا مس کلمه استعمالېږي نو هدف یې یوازې د پوستکي لگېدل نه وي، بلکې هدف ترې جماع وي او یا هم د کوروالي مقدمات لکه ښکلول ، یا داسې لاس وروړل چې خوند او مزه ورسره ملګري وي .

د کتور یوسف قرضاوي زیاتوي : که چېرې رانقل شویو روایاتو ته وګورو نو داسې دلایل به ومومو چې په ډاګه ترې څرګندېږي چې د ښځې او نارینه د لاسونو تش په بل لگېدل او مسه کول چې د شهوت او فتنې وېره نه وي په خپل ذات کې منع نه دي ، بلکې رسول الله (ص) دا کار کړی هم دی او د رسول الله (ص) فعل او کړنه شریعت دی ، بلکې ورپسې د اقتدی غوښتنه کوي .

[لقد كان لكم في رسول الله اسوة حسنة] ^(۳۰)

یعنې : «خامخا په تحقیق سره شته تاسې لره په (کارد) رسول الله (ص) کې اقتدا غوره نېکه»

بخاري په کتاب الاداب کې له حضرت انس بن مالک څخه روایت کوي چې وایي : که چېرې د مدینې د خلکو له وینځو څخه یوې وینځې د رسول الله (ص) لاس نیولی وای نو چېرته یې چې خوښه وه نو هلته به یې بېولې وای «له انس (رض) څخه د امام احمد او ابن ماجه بل روایت دی چې «که چېرې د مدینې د خلکو له وینځو څخه یوه وینځه وای او د رسول الله (ص) لاس یې نیولی وای نو خپل لاس به یې ترې تر هغې نه وخوښې کړی تر دې چې هغه ځای ته یې بیولی وای چېرې چې د دې وینځې خوښه وای»

^(۳۰) الاحزاب : ۲۱ .

حافظ په فتح الباري کې وايي چې د دې حديثونو مطلب دا دی چې رسول الله (ص) دومره حلیم ، نرم او خاکساره و چې که یوې وينځې هم له لاسه نيولې وای او هرچېرې يې بېولې نو رسول الله (ص) به ترې خپل لاس نه وخوشي کړی او ورسره به تللی و»

د حديث ظاهري معنی د وينځې په لاس کې د رسول الله (ص) د لاس ورکول دي او په خبرو کې اصل دا دی چې له خبرې څخه ظاهره معنی و اخېستل شي مگر دا چې يوه قرينه يا دليل پيدا شي چې له اصلي او ظاهري معنا څخه يې وگرځوي دکتور قرضاوي وايي : «او زه داسې کومه قرينه يا دليل نه وينم .»

همدا راز حضرت انس (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) د ده (انس) د خاله ام حرام په خوا کې د قيلولې خوب کاوه چې خپل سري يې د هغې غېږه کې ايښی و»

پورتنیو رواياتو ته په کتنې سره د انسان زړه په دې باوري کېږي چې فتنه او شهوت نه وي نو د اړتيا په وخت کې يوازې لمس کول حرام نه دي او کله چې د اختلاط لپاره لامل هم پيدا شي لکه د رسول الله (ص) او د ام حرام او ام سليم ترمنځ چې موجود و (ام سليم د رسول الله (ص) د خادم مور وه نو دمخدوم رسول (ص) او خادم او د هغه د کورنۍ ترمنځ تگ راتگ پخوانی عادت و او د ام سليم (رض) او ام حرام (رض) ورور حرام بن ملحان (رض) له رسول الله (ص) سره په بئرمعونه کې شهيد شوی و .

علامه دکتور قرضاوي د خپلې څېړنې په پای کې ليکي چې کله دفتنې او شهوت وېره نه وي نو د ضرورت په وخت کې لاس ورکول پروا نه لري لکه له سفر څخه راستنېدلو په وخت کې ، يا کله چې له کوم نږدې خپل سره مخ

کېږي که څه هم محرم يې نه وي لکه د خاله او ماما لورگاني ، د تره او ترور لورگاني ، د تره او ماما ښځې او يا داسې نور او په ځانگړي ډول کله چې ملاقات يا مخ کېدل له ډېره ځنډه وروسته وي .

يو ځل بيا دوه خبرو ته گوته نيول ضرور بولم او هغه دا چې مصافحه په هغه وخت کې رواده چې د شهوت او فتنې وېره نه وي خو که له يوې خوا هم د خوند ، شهوت يا فتنې وېره پيدا شوه نو له شک پرته مصافحه حرامه ده .

حتی که دا دوه شرطونه نه وي او د فساد وېره وي نو له خپلو محرمو ښځو سره هم مصافحه روا نده .

دوهم دا چې په مصافحه کې اقتصار يا لنډوالی په کار ده يعنې په کوم ځای کې چې مصافحه روا ده هلته هم بايد ډېره ونه شي او د ضرورت تر حده محدوده شي دا به د فساد دلاري د بندولو لپاره هم ښه وي ، له شېبې به هم خلاص وي او در رسول الله (ص) په طريقې به عمل هم وشي ځکه له رسول الله (ص) څخه دا ثابته شوې نه ده چې هغه بې ضرورته پردې ښځې ته لاس ورکړي وي .

او دينداره مسلمانانو ته په کار ده چې که ښځه وي او که نارينه چې مصافحي ته پرمې نه شي خو که ده ته لاس اوږد شو نو دی دې هم لاس ورکړي .

دا د موضوع پای نه دی او نور اجتهاد هم په کې کېدلی شي .

ښځې ته د کتلو مباح عذرونه :

هېڅ انسان ته روا ندي چې د خپلې منکو چې او وينځې له عورت څخه پرته د بلې بڼې عورت ته وگوري ، همدا رنگه دې دواړو ته هم روا ندي چې د بل سړي عورت ته وگوري الله (ج) فرمايي : [والذين هم لفروجهم حفظون الاعلى ازواجهم او ماملکت ايمانهم فانهم غير ملومين] ^(۳۰۲)

يعني : « او کوم کسان چې دخپلو شرمگاهو حفاظت کوي مگر له خپلو بيبانو او يا له خپلو وينځوسره پس پدوى هېڅ الزام نشته . »

خو کله کله داسې راشي چې انسان نا چاره شي چې خپل عورت بل چاته وښيي او په نه ښودلو کې يې ستونزې وي نو لکه چې و مو ويل اسلام يو رښتونی دين دى او ټولې انساني اړتياوې تر نظر لاندې نيسي او له خپل توان او قدرت څخه زيات تکليف چاته نه ورکوي . : [لايكلف الله نفسا الاوسعها] ^(۳۰۳)

يعني : « الله (ج) تکليف نه ورکوي هېچا ته مگر څومره چې دهغه توان وي » همدا راز فرمايي : [وما جعل عليكم فى الدين من حرج] ^(۳۰۴)

يعني : « ما ندى گرځولى پر تاسو په دين کې کوم تکليف . »

همدا راز فرمايي : [يريد الله بكم اليسر ولا يريد بكم العسر] ^(۳۰۵)

يعني : « الله تعالى تاسو ته اسانتياوې غواړي او تاسو ته سختي او تکليف نه غواړي . »

^(۳۰۲) المومنون : ۵-۴ .

^(۳۰۳) البقره : ۲۸۲ .

^(۳۰۴) الحج : ۷۸ .

^(۳۰۵) البقره : ۱۸۵ .

نو انسان ته اجازه ورکوي چې پر هغه د واقع اثر ده دفعې لپاره حتی خپل عورت هم بل ته وښيي او دا اصول فقهي يوه مشهوره قاعده ده چې (المعذورات تبیح المحظورات)

يعني: عذرونه منع شوي شيان هم مباح گرځوي.

نو پر هم دی اساس د عذر او ضرورت په وخت کې خپل عورت هم بل چا ته ښودلی شي حتی ځينې وخت د مخ لوڅول پرې حتمي شي لکه:

۱. کله ښځه د کومې دعوي په اړه، د قاضي پر وړاندې ولاړه وي نو مخ به يې هرو مرو لوڅ وي.

۲. کله چې خپله د قاضي پر وړاندې گواهي ورکوي نو هم مخ به يې لوڅ وي.

۳. کله چې قاضي خپله پرېکړه صاروي نو هم. (۳۰۶)

۴: د زېږولو په وخت کې د قابلې لپاره روا ده چې د ښځې فرج ته وگوري او که ښځه نه وي نو سپين ږيری او صالح سپری دې دا کار وکړي که سپين ږيری نه وي نو ځوان هم دا کار کولی شي او خپل خاوند تر هر چا غوره دی.

۵: د بکارت د معلومولو لپاره يوه ښځه د بلې عورت ته کتلی شي.

۶: د ختنې په وخت کې عورت ته کتل روا دي.

۷. د احتقان (کله چې دبره کې دوا اچوي) په دې وخت کې هم.

۸: نکاح ته د غوښتنې په غرض (په خطبه) کې د هغې مخ لاسونو او قدمو ته کتلی شي. (۳۰۷)

(۳۰۶) سراج اولوهاج.

(۳۰۷) بخاري مسلم، فتح الکبير او بدايع الصنايع.

۹. کله چې څوک کومه وينځه اخيستل غواړي نو هم کتل ورته روادې .
۱۰. ډاکټر دناروغ دناروغتيا د تشخيص لپاره د هغې د ناروغۍ ځای ته کتلې شي او بڼه داده چې د بڼځې درمل بڼځه وکړي اکه بڼځه نه وي نو نارينه يې هم کولی شي پدې شرط چې د بڼځې محرم ورسره وي.^(۳۰۸)
داسې نه لکه د اوس وخت ډاکټران چې بڼځه گوښه کوټې ته بوځي او د عمليات خانې په نوم نه محرم ورپرېږدي او نه بل څوک او بڼځه هم بې هوښه او څو ورځې له ځانه هم خبره نه وي .
۱۱. د تعلم (زده کړې) په وخت کې هم مخ او لاسونه او قدمونه کتلې شي.^(۳۰۹)
۱۲. د معاملي په وخت کې لکه پېرل او پېرودل او داسې نورو اړتياوو په وخت کې هم.^(۳۱۰)

د بڼځې غږ عورت نه دی :

ځينې خلك تاكيد كوي چې له نامحرمو نارينه وو سره د بڼځو لپاره غږېدل رواندي او د بڼځې اواز هم عورت دی خو كه د اسلام ټولنيز اړخ ته وگورو نو دا دعوه ناسمه ښكاري ځكه اسلام يو اجتماعي دين دی او نارينه او بڼځې دواړه ددې ټولنې مهم عنصر بولي، دوی د ژوند په اوږدو کې يو له بل سره خبرو او مفاهمې ته اړ کېږي او له يو بل سره چورلټه پرېکون (مقاطعه) ورته ممکنه نده او اسلام هم هر چېرې د انسان اړتياوې پوره په پام کې نيولې دي، د بڼځې داواز د حرمت د پلويانو د نظر په هکله د اسلام

^(۳۰۸) سراج الوهاب او البريقه شرح الطريقه،

^(۳۰۹) سراج الوهاج او مغني المحتاج

^(۳۱۰) الانصاف او مغني لامحتاج.

ستر معاصر علامه دکتور قرضاوي وايي چې موږ کله له دې ډلې څخه و پوښتل چې په کوم دليل د ښځو او از عورت بولي ؟ نو هيڅ دليل ورسره نه وه چې د خپلې دعوي د ثبوت لپاره يې وړاندې کړي .

د اسلام په صدر کې له هيچا سره حتی د افکر هم نه چې گوندې د ښځو او از دې عورت وي صحابه که هغه به نارينه وو او که ښځينه (رض) د اړتيا په وخت کې په ازادانه ډول يو له بل سره خبرې کولې ، له يو بل څخه به يې د ديني مسايل پوښتل او رسول الله (ص) يو تن هم له پردې ښځې سره له خبرو څخه منع نه کړ په دې هکله دلايل ډېر دي چې ځينې يې دلته هم رانقلوو .

کومې بيبيانې چې در رسول الله (ص) په حرم يا په نکاح کې وې نو د نورو عامو مسلمانو بيبيانو په پرتله پر دوی په شرعي احکامو او په ځانگړي ډول د ستر او پردې په هکله يو څه سختي ډېره وه او پر دوی په دې اړه ډېر تاکيد شوی و حتی ځينې داسې مسايل هم وو چې دوی ته حرام او نورو ته روا و خوييا هم الله (ج) مسلمانانو ته اجازه ورکړې وه چې د پردې تر شا ورسره وغږېږي او ترې غوښتنې او پوښتنې وکړي الله (ج) فرمايي : [او اذا سالتنموهن ماعاً فاسئلوهن من وراء حجاب] ^(۳۱)

يعني : « او هرکله چې غواړئ له بيبيانو څخه کوم د کار څيز ، نو غواړي يې د پردې تر شا . »

او حتمي ده چې سوال ځواب غواړي ځکه ډېر وخت به له دوی څخه فتواگانې غوښتل کېدلې نو مبارکو بيبيانو به حتماً ځواب ورکاوه او ډېرو

ته به يې احاديث بيانول او د احاديثو روايت به يې کاوه .
ډېر وخت به ښځو دنورو صحابه وو پر وړاندې له رسول الله (ص) څخه
مسایل پوښتل چې هېچا هم په دې هکله د تنگسې احساس نه کاوه او نه
خو رسول الله (ص) منع کړي دي .

په جامع مسجد کې يوې ښځې د حضرت عمر (رض) نظر رد کړ په داسې حال
کې چې هلته ډېر صحابه ناست وو او حضرت عمر (رض) خطبه لوستله خو
هېچا دا کار بد ونه باله حتی تائيد يې کړ او په خپله عمر فاروق (رض) هم
وويل چې (عمر خطاشو او دا ښځه حق ته ورسېدله) او ټول خلک له عمر
(رض) نه پوه دي .

په قران کريم د حضرت موسی (ع) او د شيخ کبير (چې ځينې مفسرين يې
حضرت شعیب (ع) بولي) د ځوانو لورگانو په کيسه کې فرمايي چې له دې
ځوانو پېغلو څخه يوې حضرت موسی (ع) ته وويل «ان ابی یدعوک
لیجزیک اجر ما سقیت لنا»^(۳۱۲)

يعنې: بيشکه زما پلار بولي تا ددې لپاره چې درکړي تاته مزد د
او بوورکولو ستا زموږ (پسونوته) .

او موسی (ع) هم له هغوی څخه تر هغولو مړی وپوښتل چې هغوی هم
مفصل او داړتيا تر حده ځواب ورکړي. ما خطبکما ، قالتالا نسقی حتی
یصدر الرعاء و ابو نا شيخ کبير .^(۳۱۳)

^(۳۱۲) القرآن ۲۵ صص .

^(۳۱۳) القصص ۲۳

يعني: څه حال دی ستاسې، وويل هغو چې موږ خپلو (پسونو) ته تر هغې اوبه نه ورکوو ترڅو داشپانه بېرته لاړشي اوزموږ پلار ډېر زوړ دی.

همدا راز په قران عظيم الشان د حضرت سليمان (ع) او د سبا د ملکې (چې ځينې مفسرين يې بلقيس بولي) ترمنځ د خبرو حکايت کوي د بلقيس او دهغې د قوم ترمنځ د شوری پوره جريان يې حکايت کړی دی چې په دې ټولو صورتونو کې له يو بل سرې سره د ځوانو نښځو (د ځينو رواياتو له مخې حتی د نبي د لورگانو) د خبرو حکايت شوی دی او د فقهاء وو په اتفاق سره شرع ماقبلنا (پخواني شريعتونه) ترڅو چې زموږ په شريعت کې څرگند منع شوي نه وي قانون دی. څه چې منع دي په خبرو کې نزاکت، نرمي، مسخري او خوږوالی دی چې د نارينه وو په زړونو اغېزمن لوبېږي او خوند ترې اخلي چې په قران کې ورته خضوع ويل شوی دی

[فلا تخضعن بالقول فيطمع الذي في قلبه مرض] ^(۳۱۴)

يعني: ((نو نرمي او نزاکت په خبرو کې مه کوئ چې ناروغان تمه ونه کړي))

نوپه خبرو کې نرمي او اداکاري منع ده ځکه چې شهواني ناروغان ترې هيلې او تمې پيدا کوي. ټولې خبرې منع نه دي او غټ دليل يې هم د همدې پورتنۍ ايت وروستۍ برخه ده.

((وقلن قولا معروفا))

يعني: ((او وايئ خبره معقوله)) ^(۳۱۵)

^(۳۱۴) الاحزاب: ۳۲.

^(۳۱۵) الاحزاب: ۳۲.

د معاصري دورې يو ستر او مشهور عالم صالح بن فوزان چې سلفو د اصولو لاروی دی او د حجاب او پردې په هکله هم ډېر سخت دريغ لري خو د بنځو د غې او له نامحرمو سره د خبرو په هکله دی هم وايي چې که د فتنې وېره نه وي او په خبرو کې نرمي او زړه رابښکونکې لهجه ونه کارول شي او خبرو ته اړتيا پېښه شي نو له پردیو سړيو سره بنځو ته خبرې کول روا دي.^(۳۱۶)

د نرمو او نازکو جامو استعمال :

داسې تنگو جامو استعمال چې له هغې څخه د بدن جوړښت او سکلېټ ښکاره شي ، بدن پورې نښتې وي او د بدن هر غړی بېل ورڅخه پېژندل کېږي بنځو ته روا ندي همدا راز نرمې او نازکې جامې چې ټول بدن ورڅخه ښکاره شي د نارینه وو لپاره هم روانه دي مګر د بنځو لپاره دا حرمت سخت دی ، رسول الله (ص) د داسې جامو پر استعمالوونکیو لعنت ویلي دی :

«لعن الله الکاسيات العاريات المميلات المائلات»^(۳۱۷)

يعني : « لعنت د خدای (ج) دې پر داسې بنځو وي چې په پټوالي کې هم لوڅې وي چې د نورو ميل ځانته اړوي او خپله نورو ته ميل کوي »
همدا راز فرمايي : « د دوزخ له دوه ډلو څخه چې ما هېڅکله ليدلې نه دي يوه ډله هغه ده چې په پټوالي کې هم لوڅې وي او دنورو د زړونو ميلان

^(۳۱۶) المرأة المسلمة ۱ ټوک : ۳۲۵ مخ .

^(۳۱۷) مسلم .

ځانته را اړوي او خپله د نورو خواته ميل کوي هېڅکله به جنت ته داخلي نشي او نه به د جنت بوی هم ومومي که څه هم د جنت بوی په دومره او دومره مسافه کې موندل کېږي»^(۳۱۸)

حضرت عايشه (رضي الله عنها) روايت کوي چې يوه ورځ د هغې خور اسماء (رضي الله عنها) د حضور (ص) خواته راغلله او هغې نړۍ جامې اغوستې وې رسول الله (ص) د هغې په ليدو مخ وگرځاوه او ويې فرمايل: «ای اسماء کله چې ښځه بلوغ ته ورسېږي نو روانده چې دهغې د جسم کومه برخه ښکاره شي پرته له مخ او لاسو څخه». ^(۳۱۹)

همدا راز حضرت جرير (رض) له حضرت عايشې (رضي الله عنها) څخه روايت کوي چې دهغې د مېرني ورور عبدالله ابن طفيل لور حضرت عايشې (رضي الله عنها) ته راغلله رسول (ص) چې کورته تشریف راوړ او هغه يې وليدله نو مخ يې واپاوه حضرت عايشې (رضي الله عنها) عرض وکړ چې يا رسول الله (ص) دا زما ورېره ده هغوی (ص) وفرمايل کله چې ښځه بالغه شي نو رواندي چې ښکاره شي ورڅخه مگر مخ او لاسونه»
نو کوم خلک چې ښځو ته نرمې نازکې جامې مينې ژوب، مايو او تنگ پتلون وراغوندي او بيا د مسلمانۍ دعوه هم کوي حقيقت دا دی چې دا ښاغلی له اسلام څخه لېری او ناخبره دي.

د ښځو لپاره سينگار اندازه :

^(۳۱۸) مسلم .

^(۳۱۹) ابوداود .

اسلام بنځو ته نه يوازې دا چې د سينگار کولو اجازه ورکړې ده بلکې دې کار ته يې تشويق هم کړی دی الله (ج) پاک او پاکيزه انسان خوښوي فرمايي: [قل من حرم زينة الله التي اخرج لعباده] (۳۲۰) يعنې: «و وايه چا حرام کړيدي الله (ج) بنکلا او سينگار هغه چې خپلو بندگانو ته يې پيدا کړيدي.»

رسول الله (ص) به خوشبويي خوښوله او په دې اړه يې امر هم کړی دی . بنځه بايد د خاوند د پام د رابښکون لپاره ټول کوښښونه وکړي له اسلام څخه وړاندې عربو هم د سينگار عادت درلود چې هغوی به حتی افراط کاوه خو اسلام هغوی له افراط ځينې منع کړل ، سينگار او زينت کې بايد اسلامي حدود مراعات شي او له افراط او مبالغې ځينې بايد د ځان ساتنه وشي ځينې بنځې د خپلې بنکلا (DECORATION) زياتوالي لپاره خپل وزن کموي ، خپل بدن نرم او نازک کړي سپورتونه کوي ، د خپل ځان د جوړولو لپاره د ارايش او ميک اپ د کانونو ته ځي د ارايشگر په مخ کې د پرمختل شيشې ته مخامخ ناسته وي او په تورو زلفو او ښکلي مخ يې ورته گوتې وهي تردې چې اخږد دواړو د صبر درجه له صفر څخه منفي ته راتپته شي نو په دوی الله (ج) له قهر او غضب څخه پرته نورڅه دي ؟

داسې دودونه په عربو کې هم وولکه د وېښتانو سره د نورو وېښتانو يو ځای کول ، د غاښونو سوان کول ، د مالوچو په واسطه د مخ پاکول د وروځو وېستل او په مصنوعي توگه دهغوی جوړول ، په ستنو خالونه وهل ، مخ ته مصنوعي رنگونه ورکول ، د غاښونو په منځ کې گرد سوري جوړول ،

چې دا هرڅه اسلام حرام وگرځول او اوس خو طب ثابتې کړې ده چې دا پوډر او مصنوعي کریمونه د انسان روغتیا او پوستکي ته زیان رسوي او د دې لپاره چې د ښځو مخ دڅو دقیقو لپاره ښکلی وښايي د تل لپاره ورته غونجې پیدا کوي .

د ښکلا ملکه :

خدای (ج) ادم (ع) او دهغه اولاده د څو ورځو لپاره دنیا ته راولېږل او لارښوونه یې ورته وکړله چې په دې لارڅه او پدې لار مه ځه ، دا حق دی او داباطل دا تکلیف دی او دا راحت ، هغوی یې دخپل عبادت او پیژندنې لپاره پیدا کړل . [وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون] ^(۳۲۱)

یعنې : « ما ندي پیدا کړي انسانان او پیریان مگر دبنده گۍ او عبادت لپاره »

او څو ټاکلې په شمېر ورځې وخت یې ورکړ چې ښه یې وکړل ښه به مومي او که بد یې وکړل ، دبدو جزا به گوري نو د انسان له پیداېښت څخه هدف د الله (ج) بندگي او ستایل دي نور د دنیا ټول موجودات الله (ج) د انسان د خدمت لپاره پیدا کړل ترڅو دژوند غوښتنې پرې پوره کړي ، او د الله (ج) بندگي په ښه ډول وکړلی شي .

دلته که نارینه ته له ښځې او یا ښځې ته له نارینه څخه فایده او خوند اخیستل روا شوي دي دا خپل ذات کې مهم مقصود نه ، بلکې غرض ته درسېدو یوه وسیله ده خو له بده مرغه چې ځینو خلکو دخپل ژوند اصلي

^(۳۲۱) الذاریات : ۵۲ .

هدف او دخپل پیدایښت اصلي مقصد هېر کړی دی او په بلې خوا روان دي هغوی د ژوند خو ورځې خوند خپل وروستی هدف وگرځاوه او خپل ټول کونښنونه یې د مادياتو د ترلاسه راوړلو لپاره په کار واچول، د شهواتو په جذبه کې داسې راگیر شول چې خپل ځان ورځنې هېرشو ځینو ښځو د خپل ژوند اصلي هدف ښایست او ښکلا وگرځوله او دا یې وانگېرله چې هرڅنګه وي باید انسان ښایسته او ښکلې و اوسي.

په همدې فکر کې ډوب شول، سوچ او اندېښنې ورسره ملګرې شوې په ځانګړي ډول له هغو ښځو سره چې د ښکلا شهرت پیریان یې د خپل ځان د آرامۍ، سوکالۍ، سکون او اطمینان ځینې ډک ژوند په سوچ، فکر، غم او اندېښنو بدل کړ، چې ډېر په کې لېوني او په عصبي ناروغیو اخته شول، خدای (ج) چې انسان ته کومه بڼه ورکړېده هماغه غوره ښکلا ده، هغه یې لکه د نورو ژویو په څلورو پښو، ښکرور، او لکۍ لرونکي ندی پیدا کړي په دنیا کې ټول مخلوقاتو ته ښه کره کتنه وکړي بیا د انسان بڼې ته وګورئ نو خپله به دا الله (ج) د دې وینا مننه د زړه له کومې وکړي چې فرمایي: [لقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم] ^(۳۲۲)

یعنې: «یقیناً موږ پیدا کړی انسان په ښه اندازه سره» نن په نړۍ کې بې شماره نر او ښځې دا غواړي چې دهغوی بدن دې له هغې پیماني څخه چې ښایست پېژندونکیو د ښایست لپاره ټاکلې یوه ذره هم کم او ډېر نه وي، په غیر اسلامي هېوادو کې خو که دا کار دود وي نو څه د ګیلې خبره نده

د گيلې او تشويش وړ خبر خو داده چې په اسلامي هېوادو کې اوس دا ناروغي ګډه شوې ده او له ټولو غټه د افسوس وړ خبره دا ده چې په افغانستان کې يو لوی مشهور تش په نامه ورحاني چې بې شمېره مريدان يې هم درلودل دي کار اوپه داسې پروگرامونو کې د ګډون د جواز فتوی ورکړېده چې هلته د ټول بدن غړي حتی مخصوص غړي هم اندازه کېږي . له اسلامي هېوادو ځينې د لويو لويو کورنيو (څوک چې ځان اشراف او معززين گڼي) لوني لوبديځ ته ځي او د بنکلا په نړيوالو مسابقو کې ګډون کوي .

دوی د خپلې کورنۍ زياته پانگه پخپل زېب او زينت لگوي تردې چې ډېری کورنۍ د دې لگښت د پوره کولو توان نه لري په دوی کې دا جذبه دې حدته ورسېده چې خپل سرونه هم له خپل بڼايست او بنکلا قربانوي . سید مودودي د داسې ډېرو سرشارو نمونو يادونه کړې ده مثلاً : په ۱۹۳۷ م کال کې د جوسی لابس مشهورې ايکټرې (فلمي کارکونکې) د زړه حرکت بند شو او مړه شوه له څېړنو څخه وروسته په ډاگه شوله چې دې قصداً په ځان نهرې تېرولې او داسې درمل به يې خوړل چې وجود يې نری کړي . »

ماګدا برسيلي چې په ټول هنګري کې په خپلې بنکلا مشهوره وه د نازک بدنۍ د شوق ښکار شوله .

د يوې سندرغاړې لويسازابو وجود د بنکلا پر معيار برابر نه و او لدې سره تل دا اندېښنه ملګرې وه تردې چې د تماشه کوونکيو په وړاندې په ستېج را پرېوته او مړه شوه دې خپل وزن په دوه مياشتو کې ۲۰ پونډه کم کړی و .

ایمولانومي یو اداکاری په مصنوعي تدبیر سره خپل ځان دومره کمزوری او نازک کړی و چې : عصبي ناروغي ورته پیدا شوه او دښکلا د ملکې د نوم پرځای یې لیونتون (پاگل خانه) په برخه شوله. دې کار د ډېرو هېوادو په اقتصاد سخته ناوړه اغېزه وکړه. په انگلستان کې ښځې په خپل ډول او سینگار د کال شل میلیونه پونډه لگښت کوي او په امریکا کې دا لگښت یو سلو او پنځه ویشتم میلیونو ته رسېږي او په سلو کې نوي (۹۰%) ښځې د سینگار عادت لري. (۳۲۳)

د ښځو لپاره د سرو زرو او ورېښمو استعمال :

اسلام ښځو ته اجازه کېږده چې دخپلې ښکلا لپاره هر روا خیز استعمال کړي ، زړ او ورېښم د نارینه وو دښکلا لپاره حرام خو ښځو ته روا دي . د رسول الله (ص) له وخت راهیسې تر دې ورځې پورې ټول فقهاء په دې متفق دي مگر یوازې شیخ محدث محمد ناصرالدین الباني دی چې د سرو زرو استعمال حتی دښځو لپاره هم روانه گڼي ادا ب الزفاف فی السنة المطهرة ، محمد ناصر الدین الباني .

مگر سببي خبره داده چې د سرو زرو او ورېښمو استعمال د نارینه وو لپاره حرام او د ښځو لپاره روا دی پدې خبره ډېر دلایل ثبوت شته مثلاً :

— له ابو موسی اشعری (رض) څخه روایت دی چې رسول الله (ص) فرمایي : « حل الذهب و الحریر لانا ث امتی و حرم علی ذکورها » (۳۲۴)

(۳۲۳) پرده : سید ابوالاعلی مودودي

(۳۲۴) النسائي .

يعني : « حلال دی د سرو زرو او ورېنمو استعمال زما د امت بنځو ته او حرام دي نارینه و ته یې .»

– حضرت عایشه (رضي الله عنها) فرمایي : چې رسول الله (ص) ته نجاشي څه گانه والی کې ورو لېږله او په هغې کې یوه د سرو زرو گوته وه رسول الله (ص) هغه خپلی لمسی (دلور لور) ته ورکړله او ورته یې وفرمایل : (په دې د ځان ښکلا برابره کړه). (۳۲۵)

– حضرت علي (رض) فرمایي : (رسول الله (ص) ورېنم په ښي لاس او زر په کيڼ لاس کې ونيول او ویې فرمایل : (دا دواړه زما د امت نارینه و ته حرام او بنځو ته حلال دي) (۳۲۶)

– حضرت عبد الله بن عمر (رض) وایي یوه ورځ رسول الله (ص) بهر راووت چې په لاس کې یې دوو ورېنمو کپړه وه او په بل لاس کې یې سره زرو او ویې فرمایل : «دا دواړه زما د امت په نارینه وو حرام او بنځو ته حلال دي» (۳۲۷)

اوداسې نور ګڼ روایتونه شته چې بنځو ته د ورېنمو او سرو زرو د استعمال جواز او نارینه وو ته یې حرمت ثابتوي .

د نارینه او ښځو یو پر بل د سلام حکم:

د سلام په هکله چې څه شرعي حکمونه دي ، هغه د نارینه او ښځو دواړو لپاره دي او په دې اړه د ښځې او نارینه توپیر نه دی شوی لکه څنګه چې

(۳۲۵) فتح الباري .

(۳۲۶) ابوداود ، ابن ماجه ، النسائي او مسند احمد .

(۳۲۷) الطبراني .

نور شرعي احکام نارینه او ښځينه دواړو ته مخ دي ، خو هغه احکام چې په يو خاص دليل سره يې استثنا جوته وي الله (ج) نارينه او ښځو دواړو ته خطاب کوي .

(واذا حييتم بتحية فحيوا باحسن منها او ردوها).^(۳۲۸)

يعني : ((او څوک چې په درناوي سره تاسې ته سلام واچوي نو هغه ته له هغې نه په ښه توگه ځواب ورکړئ يا لږ تر لږه په هماغه ډول))

نو د پورتنۍ ايت د غوښتنې پر اساس که چېرې يو مسلمان نارينه پر پردۍ ښځه يا کو مه ښځه پر پردې نارينه سلام واچوي ، نو د سلام ځواب ويل پرې واجب دي ، په کار خوداده چې د هغه يا د هغې له الفاظو څخه په ښو او ښکو الفاظو يې ځواب کړي ، که نه لږ تر لږه د سلام ويونکي د الفاظو ، په خبر خو به هرو مرو ځواب ورکوي .

رسول الله (ص) فرمايي : ((والذى نفسى بيده لن تدخلوا الجنة حتى تؤمنوا ولن تؤمنوا حتى تحابوا الا ادلكم على شئ ان فعلتموه تحاببتم ؟ افشوا السلام بينكم))^(۳۲۹)

يعني : ((په هغه ذات سوگند چې زما نفس يې په واک کې دى ، هېڅکله به جنت ته دننه نه شئ ، ترڅو چې ايمان راوړئ او تر هغې به مومنان نه شئ ترڅو په خپلو کې مينه ونه کړئ ، آيا زه تاسې ته داسې شى در و نه ښييم چې که ومو کړ ، نو يو له بل سره به مومينه پيدا شي ؟ هغه مو په خپلو منځونو کې سلام اچول دي))

ډېر نور احاديث شته چې په کې طعام (خوړو) ورکولو ، عاطفې او صله

^(۳۲۸) النساء ۸۶

^(۳۲۹) مسلم .

رحمی او تهجد ته انسان تشویق شوی دی او له دې پرته په صدر د اسلام کې داسې ډېرې بېلګې شته دي چې څرګندوي چې په هغه وخت کې بنسټو نارینه وو او نارینه وو بنسټو ته سلام اچاوه لکه :

د رسول الله (ص) د تره لور ام هاني وايي : د فتحې په کال د رسول الله (ص) خواته ورغللم خو هغه مې د غسل کولو په حال کې وموند او د هغه (ص) لور فاطمې هغې ته پرده جوړه کړې وه نو ما ورته سلام و اچاوه ، هغه (ص) وويل : دا څوک ده ؟ نو ما ورته وويل زه ام هاني د ابوطالب لور یم نو ويې فرمايل : ستړې مه شې ای ام هاني .

بايد وويل شي چې ام هاني د رسول الله (ص) محرمه نه وه . امام بخاري د بنسټو او نارینه وو پر يو بل د سلام د اچولو په اړه په خپل تصنيف (بخاري شريف) کې د (باب تسليم الرجل على النساء والنساء على الرجال) تر عنوان لاندې يو مستقل باب ليکلی دی چې دا دوه حديثه په کې دي او دواړه د دا ډول سلام پر روا والي دلالت کوي .

۱- حضرت سهل (رض) وايي موږ سره څه زړې بنسټې وې چې نو کله به مو چې د جمعې لمونځ وکړ نو راوبه ګرځېدو او په دوی به مو سلام و اچاوه ، نو دوی به (دا خواړه موږ) ته راوپاندې کړل .

۲- د عايشې (رض) حديث دی ، هغه وايي چې رسول الله (ص) راته وفرمايل چې «ای عايشې ؟ دا جبريل دی او په تا سلام وايي ما وويل وعلیکم السلام ورحمة الله .»

دکتور قرضاوي د دې اعتراض په ځواب کې چې جبريل خو انسان نه ، بلکې پرېښته ده وايي چې جبريل به ډېر ځله د سړي په شکل ښکاره کېده .

حضرت اسماء د یزید لور روایت کوي چې رسول الله (ص) زموږ ښځو پر یوې ډلې تېر شو او موږ ته یې سلام و اچاوه.^(۳۳۰)

امام احمد په خپل مسند کې وايي چې ترمذي هم داروایت حسن گڼلی دی چې: «کله چې سعد ابن معاذ یمن ته لاړ نو د خولان یوه ښځه چې زامن یې ورسره وو او ... نو پاڅېده او معاذ ته یې سلام و اچاوه.»

حضرت عمر فاروق (رض) د ځینو مېرمنو څنگ ته ورغی او سلام یې ورته و اچاوه او ویې ویل: زه تاسو ته د خدای (ج) د رسول الله (ص) استازی (رسول) یم....»

حافظ ابوبکر ابن ابی شیبه په خپل تصنیف کې پر ښځو د صحابه وود سلام په هکله احادیث راټولوي، چې یو په کې د اسماء پورتنۍ حدیث دی او بل هغه حدیث چې امام احمد په خپل مسند، هیتمي په مجتمع الزوائد او طبراني هم له جریر نه روایت کړی دی «رسول الله (ص) د ښځو پر یوې ډلې تېر شو او سلام یې ورته و اچاوه» مجاهد روایت کوي چې ابن عمر (رض) د یوې ښځې په څنگ کې تېر شو، نو دې ښځې ته یې سلام و اچاوه، همدا راز لیکي حضرت عمر (رض) په یوې ډلې ښځو تېر شو او ښځو ته یې سلام و اچاوه.

ابن عون وايي چې محمد ابن سیرین ته مې وویل چې ایا پر ښځو سلام واچوم؟ هغه راته وویل چې: «فکر کوم پروا نه لري.» عبیدالله وايي چې عمرو ابن میمون به ښځو او کوچنیانو ته سلام اچاوه.

^(۳۳۰) ابوداود باب الاداب، ترمذي باب الاستیذان، ابن ماجه باب الادب، دارمي باب فی السلام علی النساء.

عمرو بن عثمان وايي چې ما موسى بن طلحه وليد چې پر يوې ډلې ناستو
 بنځو تېر شو او دوى ته يې سلام و اچاوه، حکم وايي چې شريح به هر
 چاته سلام اچاوه ما ورته وويل بنځو ته هم؟ هغه وويل هرچاته .

نو پورتنې دلايل په ډاگه څرگندوي ، چې د بنځو او نارينه وو يو بل ته
 سلام اچول روا دي او پدې هکله ډېر زيات تشدد او سختي د شريعت له
 روح سره سمون نه خوري او په صحابه وو، تابعينو او فقهاوو کې به
 هېڅوک هم داسې پيدا نه شي ، چې په مطلق ډول نارينه ووتنه د بنځو يا
 بنځو ته د نارينه وو له خوا سلام ناروا او يا بيخي حرام و بولي لکه څنگه
 چې د نن زمانې ځينې خلک فکر کوي .

خو ډېر عالمان دا کار د فتنې په شتوالي او نه شتوالي پورې اړوند بولي ،
 يعنې که چېرې سلام ويونکى او سلام اخستونکى ، له فتنې څخه په امن
 وي ، نو سلام روا او که نه نو چپوالى غوره دى .

مهلب او حلیمي وايي چې : که چېرې څوک باوري وي او د شهوت او فتنې
 وېره نه وي نو د بنځو او په بنځو د سلام کول روا دي او که نه نو جايز نه
 دي .

د کوفې فقهاء چې لوى امام او د مذهبونو پيشوا امام ابو حنيفه (رح) او
 ملگري يې هم په کې شامل دي ، وايي چې بنځې به له خپل محرم نه پرته
 نورو نارينه وو ته په سلام کې لومړى وړاندې کېږي نه .

د پورتنیو اقوالو ډېره برخه د فتاوي المرأة المسلمة څخه رانقل شوې ده .
 امام مالک وايي چې د فساد د لارې د مخنيوي لپاره دې د ځوانې او زړې
 بنځو تر منځ توپير وي ، يعنې په ځوانې بنځې او ځوان سړي دې د سړي او
 بنځې له خوا سلام نه اچول کېږي او په زوړ باندې روا دى .

ځينې بيا وايي چې له ځوانۍ سره بنګلا او بنایست هم ضرور دی ، یعنې که ځوانه نجلۍ بدرنگه هم وي سلام ورته روا دی .

ابن عیینه له ابی ذر څخه روایت کوي چې وايي : ما له عطا څخه په بنځو د سلام په هکله وپوښتل هغه راته وویل چې که بنځه ځوانه وي نو نه .

دکتور قرضاوي وايي چې د بنځو او نارینه وو یوبل ته د سلام منع کوونکي غټ دلیل دفتنې شتوالی ښيي چې باید هر مسلمان ترې ځان وساتي خو دا د هرچا خپل وجدان او ضمیر پورې اړه لري او که اسلامي مصادر و ته وگورو نو وینو چې ډېر صحابه ، تابعین ، فقهاء او امامان په دې اړه څه باک نه ویني او یوبل مخ ته د دواړو جنسونو له خوا سلام روا دی او په ځانگړي ډول کله چې مخامخ کېدل د کومې اړتیا له مخې وي لکه ډاکټر ته ورتلل ، په زده کړه کې ، او یا د دوی ترمنځ څه دوستي او صله وي ، او یا استاد په ټولگي کې زده کوونکیو ته یا زده کوونکي استاد ته سلام اچوي ، دا ټول روا دي .

داسې نه چې انجونې او هلکان دې په لارو او کوڅو کې یوبل ته مخ کېږي چې نه ورسره پېژني ، نه یې محرم وي ، نه خبرو لپاره څه رېښتونې اړتیا وي او دوی دې یوبل ته سلامونه اچوي او یا دې په لیکنو کې د عشقي خبرو او سلامونو ډالۍ ورلېږي .

بنځه په سفر کې :

اسلام ټولې هغه لارې بندول غواړي کومې چې دفساد خوا ته تللې دي ، او یا ترې دفساد خطر وي ، نو له همدې کبله نه غواړي ، چې بنځه دې په تنها

صورت له خپل محرم څخه پرته سفر ته ووزي هغه خو يې له منع نه کړله ، خو له دې څخه يې هرومرو منع کړله چې هغه دې تنها يا له پرديو سره په مودو مودو کور ځينې بهر وخت تېروي .

رسول الله (ص) فرمايي : « لا يحل لامرأة تؤمن بالله واليوم الآخر تسافر مسيرة يوم وليلة الا مع ذي محرم عليها »^(۳۳۱)

يعني : « نه دي روا هېڅ بنځو ته چې په الله (ج) او د آخرت پر ورځ ايمان لري چې د يوې شپې او ورځې په مسافه کې سفرو کړي ، خو له خپل محرم سره ».

همداراز فرمايي : « لا يخلو رجل بامرأة الا ومعها ذو محرم ولا تسافر المرأة الا مع ذي محرم فقال له رجل : يا رسول الله ان امراتي خرجت حاجة واني اکتبت في غزوة کذا وكذا قال : انطلق فليحج مع امراتک »^(۳۳۲)

يعني : « هېڅ نارينه دې له هېڅ يوې بنځې سره په گوښه کې ليدل نه کوي ، ترڅو چې د هغې محرم نه وي او هېڅ بنځه دې سفر نه کوي ترڅو يې چې محرم ملگری نه وي . يو سړي عرض وکړ ، چې زما بنځه حج ته تلونکې ده ، او زما نوم په فلانۍ او فلانۍ غزوه کې تلونکيو کسانو کې ثبت دی . رسول الله (ص) ورته وفرمايل وگرځه او له خپلې بنځې سره حج ته ولاړ شه ».

په ځينو رواياتو کې بنځه له يوې شپې او ورځې يوازې سفر څخه منع شوې ده په ځينو کې له دوه شپو او ورځو او په ځينو کې د درې شپو و ورځو يادونه شوېده خو دا اختلاف لکه چې سيد مودودي (رح) وايي دا روايتونه

^(۳۳۱) متفق عليه .

^(۳۳۲) متفق عليه .

له خپل اعتبار څخه نه غورځوي ، ځکه چې په بېلابېلو ځايونو کې چې څنگه موضوع د رسول الله (ص) مخ ته راغلې ده د هماغې په لحاظ يې حکم کړی دی ، يعنې يوې نښې به يوه شپه او ورځ سفر کاوه رسول الله (ص) به منع کړله بلې به دوه شپې او ورځې او بلې به درې شپې او ورځې سفر کاوه هغوی (ص) به منع کړله.^(۳۳۳)

خواصل خبره داده چې هېڅ نښه دې له محرم څخه پرته سفر نه کوي ، مگر نن صبا خو په کلونو کلونو په تنها ځان لوبديځ او نورو اروپايي عياشو ، عياشو هېوادونو ته په داسې ډاډه زړه سفر کوي چې حتی د گناه تصور هم نه کوي .

د نښو تلل حمام ته :

د نښو لپاره حمام ته تلل بې عذره روا ندي ځکه چې دا د فتنې او فساد ستر مرکز دی او کله که سخت عذر پيدا شو لکه حايضې ، نفاسې ، يا بلې ناروغۍ ته بيا ورته په حمام کې غسل روا دی . له حضرت عايشې (رض) څخه روايت دی چې رسول الله (ص) نارينه او نښينه دواړه حمام ته له تللو څخه منع کړي وو بيا يې نارينه و ته اجازه وکړه چې په پرتوگ کې دننه (له پرتوگ سره) ورننوځي .^(۳۳۴)

^(۳۳۳) تفهيم القرآن .

^(۳۳۴) ابو داود او ترمذي .

« هره بنځه چې د خاوند له کوره پرته بل چېرته جامې وباسي نو د دې او د الله (ج) ترمځ پرده يې څيرې کړله. »^(۳۳۵)

يعنې: « د الله (ج) او د دې ترمځ چې کومه د حيا پرده وه هغه يې څيرې کړله او د خپلې پوره بې حيايي اظهار يې وکړ. »

حضرت جابر (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي: « من كان يوءمن بالله واليوم الآخر فلا يدخلن حليلته الحمام لامن عذر. »^(۳۳۶)

يعنې: « څوک چې په الله (ج) او د قيامت په ورځ ايمان لري نو د هغه حلاله (بنځه) دې حمام ته نه ننوزي مگر د عذر له لامله. »

حضرت عبد الله (رض) روايت کوي چې رسول الله (ص) فرمايي: « انها ستفتح لكم الارض العجم و ستجدون فيها بيوتا يقال لها الحمامات فلا يدخلها الرجال الا بالازار ومنعوا النساء الا مريضه او نفساء. »^(۳۳۷)

يعنې: « ژړ دی چې فتحه به شي تاسوته ځمکې د عجمو او ژړ دی چې بيا به مومئ په دوی کې کورونه (کوټې) چې هغې ته به حمامونه ويل کېږي نو نه دې ننوزي ورته نارينه مگر له پرتوگ سره او منع کړئ ورڅخه بنځې مگر ناروغې او يانفاسې. »

نو داسې ډېر روايتونه شته چې د نارينه وو لپاره حمام ته د تللو جواز ثابتوي او هغه هم له پرتوگ سره او د بنځو لپاره يې حرمت ثابتوي او د الله (ج) لعنت په حمام ته تلونکيو بنځو دی چې بې له عذره ورځي. »

^(۳۳۵) ابوداود، ترمذي، ابن ماجه او مسند احمد.

^(۳۳۶) نسائي او نيل الاوطار.

^(۳۳۷) ابوداود او ابن ماجه.

د قبرونو زیارت ته د ښځو د تللو حکم :

یوه هم د نن او پرون د مسلمانانو ترمنځ له اختلاف څخه ډکه مسئله هدیروته دښځو د تللو مسئله ده. پدې کې هېڅ شک نشته چې دواړو خواوو (منونکیو او نه منونکیو) په دې اړوند له پوره بې انصافی، افراط او تفریط څخه کار اخیستی دی، ځینو خلکو هدیرو ته تلونکیو ته مشرکان او بدعتیان وویل، بعضو ډلو بیا د دې کار منع کوونکیو ته کافران، وهابیان او وویل .

پدې اړوند را نقل شویو روایتونو ته که وگورو نو داسې جوتېږي چې قبرونو ته د ښځو ورتلل که ډېر شي نو مکروه ده او که کم وي مثلاً په کال یا دوه کالو کې یو ځل ورتلل نو بیا روا دي، که چېرې قبرونو ته تلل د دې غم زیاتوي، دا هلته چیغې او فریاد کوي نو د داسې ښځو تلل قبرونو ته په اتفاق سره حرام دي، رسول الله (ص) فرمایي: ((د الله (ج) لعنت دې وي د قبرونو پر ډېر زیارت کوونکیو ښځو))^(۳۳۸)

سید محمد عابدین الحسینی د ابن ملک په حواله وایي چې د مبالغې صېغه پدې دلالت کوي چې که د چاقبرونو ته تلل کم وي نو په لعنت کې شامل نه دي او د رسول الله (ص) زیارت ورڅخه مستثنی دی^(۳۳۹)

هغه څوک چې د ښځو تلل قبرونو ته روا گڼي دلیل یې دا دی چې حضرت عایشې (رض) له رسول الله (ص) نه وپوښتل: کله چې د قبرونو زیارت کوم

^(۳۳۸) ترمذي .

^(۳۳۹) البریقه شرح الطریقه .

نو څه ووايم؟ هغوی (ص) ځواب ورکړ چې داسې و وايي: «السلام علی اهل الديار من المؤمنين والمؤمنات ورحم الله المتقدمين منا والمتاخرين وانا ان شاء الله بكم لاحقون.» (۳۴۰)

يعني: سلام دې وي پر اهل ددې ځای له نارینه مؤمنانو او ښځو مؤمنانو څخه الله (ج) دې زموږ پر مخکینيو او وروستنيو ټولو رحم وکړي، او موږ که د الله (ج) رضايو تاسو پسې درتلونکي يو.

نو له دې حديث څخه څرگندېږي چې د ښځو تگ قبرونو ته روا دی ځکه که روانه وای نو رسول الله (ص) به عايشه (رضي الله عنها) منع کړې وه چې ستاسو تلل قبرونو ته له سره روا ندي نو د کومې وينا په هکله پوښتنې کوي.

بل دا چې رسول الله (ص) فرمايي: «كنت نهيتکم عن زیارة القبور الا فزروها.» (۳۴۱)

يعني: «ما تاسې د قبرونو له زیارت څخه منع کړي وئ خبرې اوسئ د هغو زیارت کوئ او کوم کسان چې قبرونو ته د ښځو تلل حرام گڼي دليل يې هغه حديث دی چې موږ وړاندې بيان کړ ځکه چې په هغه کې د قبرونو زیارت کوونکیو ښځو ته د الله (ج) د لعنت تهديد شوی دی.»

عراقي وايي: «ښځې په دې رخصت کې داخلې ندي چې رسول الله (ص) وفرمايل: (الافزروها).»

په تاتار خانیه کې وايي: قبرونو ته د ښځو د تللو د جواز په هکله مه پوښته پدې هکله وپوښته چې په دې تللو کې په څومره لعنت اخته کېږي.

(۳۴۰) مسلم او مشکوة.

(۳۴۱) رواه مسلم واصحاب السنن الا الترمذي، مشکوة.

پوه شه کله چې ښځه د وتلو هوډ وکړي نو د الله (ج) او د ملایکو په لعنت کې گیره شي ، او کله چې قبر ته ورشي نو د مړي روح پری لعنت وایي ، او کله چې بېرته راستنه شي نو د الله (ج) پر لعنت اخته شي .

نو د دې او داسې نورو روایتونو له جمع کولو څخه دا نتیجه لاس ته راځي ، چې هره چې ښځه قبرونو ته کمه کمه ځي ، دودیزې ټوټکې نه کوي ، مړي له الله (ج) سره نه شریکوي او د زیارت کولو طریقه وپېژني نو داسې ښځې ته د عبرت لپاره هم ورتگ روا دی .

او کومه ښځه چې ډېره ډېره ځي هلته ژاړي ، چیغې او فریادونه کوي ، مالګې خټي د قبر جاړوګانې پر مخ او ځان وهي ، له قبر څخه طواف کوي ، جنډې پر ځان وهي په ټوټو کې غوټې اچوي او داسې نورې سل نخری کوي نو دلته ښځې خو پرېږده چې نارینه وو ته هم تګ حرام دی .

خونن سبا چې د قبرونو زیارت کومه بڼه غوره کړېده ، فکر کوم چې هېڅوک به په دې ډول د ښځو قبرونو ته تلل روانه ګڼي ځکه چې ډېر تفصیل ته ضرورت نشته ده هر چا په خپلو سترگو لیدلي دي داسې سینګار چې هلته کېږي ، داسې فحاشي چې په ځینو ځایونو کې د باباګانو په روضو کې کېږي هر چاته جوته ده نن سبا خو د قبرونو زیارت یوه تفریحي بڼه غوره کړېده اوس هلته عبرت نه ، بلکې عیاشي ده ، هلته ثواب نشته ګناه ده ، نن سبا خو د باباګانو دربارونه د عاشق او معشوقې د وصال او ذوق جمال یواځېنۍ مرجع ګڼلی شي .

دېته به څوک روا څه چې حتی مباح هم ووايي .

د ښځو تلل خو قبرونو ته په صحیح طریقه روا دي مګر دې خلکو په خپل ځان پخپله حرام ګرځولي دي ، دا دهر اسلامي حکومت فریضه ده چې د

داسې ناوړه اعمالو مخ ونيسي او له پاكو روضو څخه دفحاشۍ د مركز د جوړولو مخه ونيسي او هېڅ بڼې ته اجازه ورنكړي چې په غير شرعي توگه قبرو ته ورشي خصوصاً د هغو وگړيو مخنيوى وكړي چې له سلگونو كيلو مترو واټنو څخه ورته راځي .

ځان تشبيه كول :

الله (ج) چې انسان ته كومه بڼه وركړې ده دا دهغه له فطرت سره سمه ده، پدې كې كنجكاوى او ځانته بله بڼه وركول د فطرت خلاف دي، په همدې اساس نه نارينه ته روا دي او نه ښځې ته چې له يوبل سره په اغوستن كې، په وينا كې، په تللو كې، د غړيو په جوړښت كې سيالي او مشابهت (ورته والى) وكړي .

ابن عباس (رض) فرمايي چې : « لعن النبي المتشابهات من النساء بالرجال والمتشبهين من الرجال بالنساء »^(۳۴۲)

يعني : « لعنت ويلى دى نبي (ص) پر هغو ځان تشبيه كوونكيو ښځو له سړيو سره او په تشبيه كوونكيو سړيو له ښځو سره »

همدا راز روايت دى چې : « لعن رسول الله (ص) المخنثين من الرجال والمترجلات من النساء »^(۳۴۳)

يعني : « رسول الله (ص) لعنت ويلى دى له ځان څخه پر ښځه جوړونكيو

^(۳۴۲) بخاري .

^(۳۴۳) رياض الصالحين .

(هجر) سړيو او له ځان څخه پر نارينه جوړوونكيو بنځو .))
 حضرت ابو هريرة (رض) فرمايي : ((لعن رسول الله (ص) الرجال يلبس لبسة
 المرأة ، والمرأة تلبس لبسة الرجل))^(۳۴۴)

يعني : ((لعنت ويلى دى د خداى (ج) رسول (ص) پر هغه سړي چې د بنځو
 جامې اغوندي او په هغې بنځې باندې چې د نارينه ووجامې اغوندي.))
 د فقهې او حديثو په يو مشهور كتاب كې ليكي چې له بنځې سره دنارينه
 ځان تشبيه كول او له نارينه سره د بنځې ځان تشبيه كول دواړه حرام
 دي .^(۳۴۵) يو عالم وايي : كه چېرې داسې څوك و (بنځه وه او كه نارينه چې
 له خپل مخالف جنس سره يې مشابعت كاوه او په ټولنه د هغې ضررونه پر
 بوتل او له ملك څخه په بهر شړلو (تبعيد) كې يې گټه وه او هغه له خپل
 خوى او عادت څخه نه اوښت نو له ملك څخه يې هم شړلى شي.^(۳۴۶)

د بنځې په لاس ذبحه (حلاله) :

يوه بله غلطه انگېرنه چې زموږ له ملت سره پيدا شوې ده هغه دا چې د
 بنځو په لاس ذبحه صحيح نه گڼي اود دوى په نظر كه كومه بنځه هر ژوى
 حلال كړي نو د هغه غوښه خوړل حرام دي نو په همدې بنا موږ ليدلي نه دي
 چې بنځې چېرته كوم څاروى څه چې حتى يوه چرگه حلاله كړې وي كه څه
 هم ژوى مې كېږي مگر دا بالكل غلطه مفكوره ده ، د بنځې د لاس ذبحه

^(۳۴۴) رياض الصالحين .

^(۳۴۵) نيل الاوطار

^(۳۴۶) العباس و الزينة فى الشريعة الاسلامية \ محمد عبدالعزيم عمرو .

داسې ده لکه د نارینه . حتی د کافر په لاس حلاله چې اسماني کتاب ولري
هم صحیح ده .

سید محمد عابدین الحسینی لیکي : د ماشوم ، لیوني او ښځې ټولو حلاله
صحیح ده ، کله چې په تسبیح او تسمیې او د حلالې په طریقه پوهه شي
یعنې کله چې پدې پوه شي چې کوم ځای غوڅېږي او د غوڅولو په وخت
کې باید څه ووايي : د احنافو د مذهب د فقهې په مشهور کتاب (هدايه)
کې یې هم همدا شرطونه ښودلي دي او که په دې شرطونو پوه نشي نو بیا
خو د ښځو څه چې د نارینه وو حلاله هم صحیح نه ده ځکه چې همدا شرطونه
په کې مهم دي چې انسان باید څه ووايي او کوم ځای غوڅ شي .

حضرت کعب ابن مالک (رض) روایت کوي چې یوې ښځې په تیرېه گډه
حلاله کړله نو رسول الله (ص) څخه وپوښتل شو چې غوښه یې حلاله ده که
نه ؟ رسول الله (ص) ورته وفرمایيل چې (هو حلاله ده) .^(۳۴۷)

^(۳۴۷) بخاري او ابن ماجه .

ٲولنيز عبادات

الف : ٲه جماعت سره دنبځي لمونځ :

كه كومه بنځه لمونځ ٲه جماعت سره ادا كول غواړي نو اسلام يي جومات ته له راتللو څخه نه منع كوي او كه جومات ته رانشي نو كور كي يي هم ورته لمونځ روا كي، بلكي دا يي ورته غوره گڼلي دي ام حميد ساعد يي (رضي الله عنها) عرض وكړ چې يا رسول الله (ص) زه ٲه تاپسي د لمانځه كولو ډېره مينه لرم ، رسول الله (ص) ځواب وركړ ستا لمونځ د كور ٲه گوبنه كي له كوټي څخه غوره دي او ٲه كوټي كي ستا لمونځ له دې څخه غوره دي چې د كور ٲه دالان كي يي وكړي او ستا د كور ٲه دالان كي لمونځ له دې غوره دي چې ته يي د خپلې محلې ٲه جومات كي وكړي او ستا لمونځ د محلې ٲه جومات كي له ډېنه غوره دي چې ته يي ٲه جامع جومات كي وكړي.^(٣٤٨)

ښايي د دې سبب هماغه وي كوم چې علامه مودودي فرمايي : هغه دا چې ٲر بنځي ٲه مياشت كي څو ورځي داسي (حيض) وي چې هغوي ٲكي د مجبوريت له امله لمونځ نشي كولي او ٲه دې ترتيب به هغه خبره افشا او رسوا شي كومه چې بنځي يي ښكارول نه غواړي او ٲه ښكارولو يي شرمېږي حتي دپلار او ورور ٲه منځ كي هم نو شارع وايي : تاسي داسي

^(٣٤٨) مسند احمد او طبراني .

خای کي ځان په لمانځه عادت کړئ چې که د څه مجبوریت په وخت کې لمونځ هم ونکړئ نو چاته معلوم نشئ او پدې ترتیب به دیوې حیا دارې ښځې شرم خوندي وساتل شي .

مگر دا صرف هدایت دی حکم نه دی موږ وینو چې ښځو په صدر د اسلام کې په جماعت سره لمانځه کې گډون کړی دی ، خپله یې د ښځو امامتي کړېده .

رسول الله (ص) ورځه بنت عبدالله ته اجازه کړې وه چې د ښځو امامتي وکړي .^(۳۴۸)

حضرت عایشې (رضي الله عنها) به د ښځو امامتي کوله .^(۳۴۹)

رسول الله (ص) وفرمایيل چې (د الله ج) بندگاني د الله تعالی له کورو ځینې مه منع کوی کله که د چا ښځې جومات ته د تللو اجازه و غوښتله نو منع کوی یې مه)^(۳۵۰)

همدار راز فرمایي : ((لاتمنعوا نساء کم المساجد .))^(۳۵۱)

یعنې : (خپلې ښځې له مسجدو ځینې مه ایساروی .)

مگر جومات ته د ورتللو په وخت کې باید لاندې ټکو ته پاملرنه وشي .

۱ : د ورځې به جومات ته نه ځي او یوازې په هغو لمونځونو کې به گډون کوي چې تیاره کې وي لکه ماسخوتن او سحر رسول الله (ص) فرمایي : ((ائذنوا للنساء باللیل الى المساجد .))^(۳۵۲)

^(۳۴۸) ابوداود .

^(۳۴۹) دارالقطني او بیهقي .

^(۳۵۰) متفق علیه .

^(۳۵۱) ابوداود جلد ۱ .

^(۳۵۲) ترمذي .

يعني بنځو ته د شپې جومات ته د تگ اجازه ورکوي .

حضرت عايشه (رضي الله عنها) فرمايي : (رسول الله (ص) به د سحر لمونځ په داسې وخت کې کاوه چې بنځې به په خپلو څادرونو کې پټې پټې بېرته کور ته ستنېدلې نو د تيارې له کبله به دوی نشوای پېژندلی .)^(۳۵۳)

۲ : جومات ته به له بنکلا سره نه راځي ، خوشبويي به نه لگوي ، حضرت عايشه (رض) فرمايي : (يوځل رسول الله (ص) په مسجد کې ناست و چې د مزنيه قبيلې يوه بنځه ډېره بنکلې ، سينگاره او په ناز او نځرو جومات ته راغلله حضور (ص) د هغې په ليدلو وفرمايل : (اي خلکو خپلې بنځې ايسارې کړئ چې په ناز نځرو او سينگار شوې جومات نه رانشي .)^(۳۵۴)

۳ : په وروستنيو صفونو کې به ودرېږي رسول الله (ص) فرمايي : (خير صفوف النساء اخرها و شرها اولها .)^(۳۵۵) يعني : (د بنځو لپاره غوره او بهتره صفونه وروستي دي ناکاره او بد يې لومړني دي .)

حضرت انس (رض) فرمايي : رسول الله (ص) زمونږ کور کې لمونځ وکړ موږ په رسول الله (ص) پسې وروسته ودرېدلو او زما مور ام سليم (رضي الله عنها) زمونږ څخه وروسته ودرېدله .)^(۳۵۶)

^(۳۵۳) بخاري ، مسلم ، ابوداود او ترمذي .

^(۳۵۴) ابن ماجه

^(۳۵۵) مسلم ، ابوداود ، ترمذي ، نسائي او مسند احمد .

^(۳۵۶) بخاري .

۴ : بنځه به په لمانځه کې اواز نه اوچتوي، که چېرې نارینه امام ته څه فتح ورکول غواړي نو سبحان الله يا الله اکبر دې ووايي، او بنځه دې لاسونو ته پټې ورکړي.^(۳۵۷)

حضرت عمر (رض) د بنځو لپاره بېله دروازه جوړه کړې وه.^(۳۵۸)

ب : په جنازه کې گډون :

په جنازه کې گډون پر مسلمانانو کفایي فرض دی ولې بنځه له دې څخه خلاصه ده، که پدې هکله را نقل شویو روایتونو ته وگورو نو ښکاري چې په جنازه کې د بنځو گډون خو جائز دی مگر مکروه دی.

حضرت ام عطیه (رضي الله عنها) روایت کوي چې رسول الله (ص) موب د جنازې له لمانځه څخه منع کولو مگر دا منع یې په موب سخته نه کړله.^(۳۵۹)

یوه بنځه په جنازه کې ښکاره شوله او حضرت عمر (رض) لږ ورته غصه غوندې شو رسول الله (ص) ورته وفرمایل : ((پرېږده یې عمره))^(۳۶۰)

له دې روایتونو څخه ښکاري چې بنځه په جنازه کې له گډون څخه منع خو ده مگر دا منع ډېره سخته نه ده او که وغواړي څوک یې مخه نیولی نشي.

ج : په جمعه او اخرونو کې گډون :

^(۳۵۷) صحاح السنه او مسند احمد .

^(۳۵۸) ابوداود .

^(۳۵۹) بخاري ، ابن ماجه .

^(۳۶۰) ابن ماجه او نسائي .

ټول فقها پردې اتفاق لري چې داخترانو د لمانځه وجوب دښځو پر غاړه نشته دی او نه پرې د جمعې په ورځ جماعت ته تلل فرض شوي دي ولې که ښځې وغواړي چې د جمعې په ورځ یا د اختر په ورځ په لمانځه کې گډون وکړي نو د هغو شرطونو په نظر کې نیولو سره گډون کولای شي کوم چې وړاندې موږ بیان کړل مګر یو شرط پکې نشته هغه دا چې د ورځې (د جمعې او یا د اختر) هم راتللی شي .

حضرت ام عطیه (رضي الله عنها) روایت کوي چې رسول الله (ص) به ځوانې انجونې د کور خاوندانې او حایضې ښځې د اختر لمونځ ته بیولې کومو ښځو به چې لمونځ نه کاوه هغوی به له جماعت څخه بېلې وې او په دعا کې به یې گډون کاوه. (۳۶۱)

ابن عباس (رض) روایت کوي چې رسول الله (ص) به خپلې بیبيانې او لورگانې په اخترونو کې ویستلې. (۳۶۲)

په جومات کې باید د ښځو لپاره د پردې انتظام وشي او بېل ځای ورته وټاکل شي چې هلته نارینه ورنشي او ښځه هر وخت خپل لمونځ په ښه ډول ادا کړي .

د: ښځه په حج کې :

حج دنارینه وو په څېر پر ښځو هم فرض دی او دنارینه وو په څېر مخاطبه ده ښځه د حج په ټولو مناسکو کې د سړي په څېر ده مګر دا چې سربېره نه

(۳۶۱) ترمذي .

(۳۶۲) ابن ماجه .

لوڅوي ځکه چې سړې عورت دی، مخ به لوڅوي، د تلبیې په وخت کې به اوږې پورته پورته کوي نه، سغې او رمل (منډه) به نه کوي، سر به نه خړیي، او که چېرې یې د ډېر سخت بیر او بار له کبله حجر اسود مسح کولی نشو نو مسح کوي به یې نه، کله چې ښځه وغواړي حج ته ولاړه شي نو یا به له مېړه یا محرم سره ځي کله که د هغې او دمکې ترمنځ د درې ورځو فاصله وه، نو تنها ورته سفر روا ندی.

امام شافعي (رح) وایي: «که نورې ښځې ورسره ملګرې وې او خپل امن او امنیت یې نیولی شو بیا له محرم یا خاوند څخه پرته هم ورته سفر روا دی.»

او کله یې چې محرم (د سفر ملګری) پیدا شي نو خاوند یې له حج څخه ایسارولی نشي ځکه چې مېړه یې د فرض له ادا کولو څخه منع کولی شي.

مګر که ښځه نفلي حج کوي نو البته د مېړه اجازه ضرور ده لکه نفلي روژه. محرم به نېک سړی وي کافر، فاسق او منافق به نه وي او که مسافه له دېنه کمه وه نو تنها هم سفر کولی شي.

او که کومه ښځه له ځان سره مېړه یا محرم حج ته بیایي د هغه کرایه لګښت او نور ټول ضروریات پر همدې ښځې دي.

ه: ښځه په جنگ کې:

اسلام بنځو ته اجازه ورکړېده چې د خپلې عقیدې، ابرو، ایمان او ناموس څخه دفاع په غرض وسله او چته کړي.

مګر په فوځ کې داخلول، په اردو کې هغوی ته ځای ورکول، په کلونو کلونو له کور ځینې جدا کول، د سرحدونو ساتل، د ټانګ دپاسه کښېنول، الوتکې، لوی او غټ توپونه د هغې په لاس ورکول د هغې د طبیعت او فطرت خلاف کړنه ده، لکه نن سبا چې په لوېدیځ، ختیځ او اروپا کې لیدل کېږي.

په صدر د اسلام کې بنځو ډېر جنګي خدمتونه ترسره کړي دي لکه د ټپیانو مرهم پټی، تېرو ته اوبه ورکول، مجاهدو ته ډوډۍ پخول د مجاهدو د مرکزو ساتنه.

هغې ته روا دي چې جنګي لباس واغوندي او حتی د بدن مستوره برخه یې هم ښکاره شي، د رسول الله (ص) خپلو بیبيانو په ډېرو غزواتو کې ګډون کړی دی غازیانو ته به یې اوبه ورکولې، د ټپیانو درملنه به یې کوله، او پدې وخت کې د حجاب احکام هم نازل شوي وو. ^(۳۶۳)

د بني مصطلق په غزا کې د حضرت عائشې (رضي الله عنها) ګډون ټولود سیرت کتابونو روښانه کړی دی، ام سلیم (رضي الله عنها) او د انصارو څو نورو بنځو به په ډېرو غزاګانو کې ګډون کاوه. ^(۳۶۴)

د احد په غزا کې کله چې ظاهراً مسلمانان له ماتې سره مخ شول نو عائشې (رضي الله عنها) او ام سلیم (رضي الله عنها) به د اوبو مشکونه (ژیونه)

^(۳۶۳) بخاري.

^(۳۶۴) ترمذي.

راچلول او په غازيانو به يې اوبه څښلې دا وخت د عايشې د عمر دوهمه لسيزه ده)) (۳۶۵)

حضرت انس (رض) وايي: ((ماليدلې چې دوی پينځې بدو هلي وې او په منډه منډه به تللې او راتللې)) (۳۶۶)

د ام سليط (رضي الله عنها) په هکله حضرت عمر (رض) له رسول الله (ص) څخه نقل کوي چې د احد په جنگ کې به چې ما بني او کينې طرف ته کتلې نو ما با ام سليط (رضي الله عنها) ليدله چې زما د ساتنې لپاره به يې توري وهلي.

په دې جنگ کې ربيع بنت معوذ او ورسره نورو ښځو به د ټپيانو ټپونه پټې کول او مدينې ته به يې رسول (((۳۶۷)

د حنين په غزا کې ام سليم خنجر په لاس گرځېدله رسول الله (ص) ترې وپوښتل چې دا دڅه لپاره؟ هغې ځواب ورکړ چې که دښمن مخې ته راشي نو گېډه به يې خپرې کړم (((۳۶۸)

د حضرت ابوبکر صديق (رض) په خلافت کې د دمشق د فتح کولو لپاره يوه فوځي ډله ولېږلې شوه قوماندان يې خالد بن وليد (رض) و او ابو عبیده بن جراح هم پکې و ډېرو مېرمنو پدې ډله کې برخه. حضرت ام سلمه اسماء بنت يزيد رض يوه زړوره او ايمانداره ښځه وه، له رسول الله ص يې په

(۳۶۵) مسلم.

(۳۶۶) متفق عليه.

(۳۶۷) بخاري.

(۳۶۸) مسلم او حياة الصحابة.

د پروغزواتو کې گډون کړی وو ، د هجرت په دیارلسم کال د یرموک په
غزا کې یې د خېمې په تیر ننه رومیان وژلي وو. ^(۳۶۹)

د یرموک په غزا کې چې کله خالد بن ولید د جنگ قوماندان وټاکل شو نو
مسلمانې خویندې یې راوغوښتلې او تورې یې په لاس کې ورکړلې او
دمسلمانانو د لښکرشاه او خواته یې څوکی. (پهره) ودرولې ترڅو
مسلمانان د شاه له خوا څخه ایسارنشي .

د مسلمانانو او رومیانو په جنگ کې ام حکیم چې لاناوې وه او دناوېتوب
د خوشبو وړمې یې له بدن څخه الوتلې گډون وکړ او خاوند یې د سترگو
په وړاندې شهید شو بالاخره د ناوېتوب لباس یې ووېست او دهغې خېمې
تیر یې راووېست چې دا پکې ناوې وه ، او اوه کسان یې پرې دجهنم کندی
ته ولېږل دا واقعه د هغه پله سره نژدې شوې وه چې نن صبا هم دا پول دام
حکیم په نامه یادېږي. ^(۳۷۰)

حضرت ام عطیه (رضي الله عنها) روایت کوي : چې ماله رسول الله (ص)
سره په اوو غزاگانو کې گډون کړی دی ، چې بارونه به مې ورته ساتل ،
خواره به مې ورته برابرول ، او دناروغانو پرستاري به مو کوله. ^(۳۷۱)

امام احمد (رح) روایت کوي ، چې په هغه لښکر کې چې خیبر یې محاصره
کړی و ، د مدینې شپږ ښځې شاملې وې ، چې مجاهدینو ته یې خواره
تیارول ، ستوان به یې جوړول ، د ټپیانو په ټپونو به یې پټۍ لگولې ،

^(۳۶۹) المرأة في منظور الاسلام دکتور حسن مونس .

^(۳۷۰) الاستيعاب لابن عبد البر .

^(۳۷۱) ترمذي .

شعرونه به يې زمزمه کول ، د خدای (ج) په لار کې به يې مرسته کوله ، او رسول الله (ص) په غنیمت کې برخه هم ورکړله .

دام عماره نسیبې (رضي الله عنها) د احد په غزا کې وسله په لاس کې وه او د بنمن يې پرې واهه تردې چې رسول الله (ص) د هغې په هکله وفرمايل : « يقيناً چې دهغې موقف او حای له فلاني او فلاني څخه ډېر غوره دی . »

د رسول الله (ص) په وخت کې صحابه و بنځو د مدینې او حجاز په شاوخوا کې په غزا کې په گډون بسوالی (اکتفا) نه دی کړې ، بلکې د اروپا وچې ته هم د جهاد لپاره تللې دي او د سمندرونو مزلونه يې هم کړي دي لکه حضرت ام حرام د عبادې (رضي الله عنها) ابن صامت مېرمن چې له خپل مېړه سره د قبرص غزا ته تللې وه ، او بیا هملته شهیده او بنځه کړل شوه .

له ټولو څخه عجیبه خولا دا ده چې په ډېرو ځایونو کې چې بنځې واک ترلاسه کړی دی بیا په د بنمن سوېمې (غالبې) شوې دي مثلاً : وگورئ د قسطلې ملکه ویزابیلا چې پر غرناطه په غلبه کې يې ستر رول لوبولی دی .

کاترین روسي په خپل وخت کې د ځینو قوماندانو په واسطه عثمانی ترکانو ته ماتې ورکړله ، د ملکې وکتوریا په وخت کې انگرېزانو د اسلامي هېوادونو په دریمه برخه قبضه وکړله .^(۳۷۲)

د ممالېکو په تاریخ کې د شجرة الدر حکمت ، سیاسي پوهه هونسیاري ، بهادري او زړورتیا ، تر چا پټه نه ده وگورئ چې د بنمن ته يې څنگه او په څه ډول حکمت ماتې ورکړله .

^(۳۷۲) المرأة منظور الاسلام دکتور حسن مونس .

www.melitahrik.com
0777 400 116

نبځینه ناروغتیاوې

الف : حیض :

تعریف : په هدایه کې وایي چې حیض په لغت کې وتلې وینې ته وایي ، او په بریقه کې لیکي چې حیض په لغت کې بهېدلو ته وایي ، او دېته ځکه حیض وایي چې دې وخت کې وینه بهېږي او پیاوړی همدا نظر دی .
په هدایه کې د حیض پېژندنه داسې کوي :

حیض هغه وینه ده چې د یوې روغې او سالمې ښځې رحم یې شیندي .
د حیض کمه موده درې شپې او درې ورځې یعنې پوره دوه او یا (۷۲) ساعته ده که لدې څخه لږ هم څه کمه وي حیض ندی .
په رسائل ابن عابد کې لیکي چې مثلاً : که چېرې د یکشنبې په ورځ سحر د لمر ختلو په وخت کې په ښځه وینه راغلله او د چهارشنبې په ورځ د صبح صادق په وخت کې وینه بنده شوله نو دا حیض ندی .

د حیض په موده کې مو د ښځو ستونزو ته په تېرو صفحو کې گوته ونيوله ، د اسلام څخه وړاندې به عربو له حایضې ښځې څخه نفرت کاوه ، د هغوی دبسترې او کاسې برسېره به یې هغوی هم له ځانه څخه جدا کولې او په بده سترګه یې ورته کتلې .

په فارس کې به په حیض کې ښځه گنده او ناولې گڼلې شوه ، لېرې د بنسټې ته به یې وشړله هلته به یوازې اوسېدله هېچا ته اجازه نه وه چې له هغې

سره کښېني يا خبرې ورسره وکړي مرثيانو به ډوډۍ ورته وړله حتی دوی (مرثيانو) به هم پوزې لاسونو او غوږونو ته ټوټه نيوله له دې وېرې چې هسې نه چې په ناخاپي او ناپامۍ کې د حايضې له خېمې سره ولگېږي .
د مرگ او ژوند مطلق واک يې د خاوند په لاس کې و. ^(۳۷۳)

مگر اسلام دا ناوړه دودونه يو مخييزه له منځ وېوړل او د هغې بايللي حيثيت يې بېرته ورکړ او له هغې سره يې د کوروالي څخه پرته هره لوبه يو ځای ويده کېدل ، خوراک ، څښاک ، کښېناستل او پاڅېدل روا کړل ، پخپله رسول الله (ص) به دخپلو بيبيانو سره په حيض کې ويده کېده ، د پرتوگ له پاسه هره لوبه به يې ورسره کوله او اعلان يې وکړ چې (اصنعوا كل شئ الا النكاح) ^(۳۷۴) يعنې : «هرڅه کوئ مگر کوروالی»

او په حيض کې چې کوروالی دواړو خواو ته کوم زيان رسوي هغه خو اوس طب په ډاگه کړی دی .

د حيض کمه موده لکه چې وموويل درې شپې او درې ورځې ده رسول الله (ص) فرمايي : «اقل الحيض للجارية البكر والثيب ثلاثة ايام ولياليها» ^(۳۷۵)

يعنې : «د حيض کمه موده پېغلې او کونډې ته درې شپې او درې ورځې ده» .

^(۳۷۳) المرأة في السلام \ استاد محمود العقاد ، الاسلام بلامذاهب

دكتور مصطفى الشكعة نقل له THE SPIRIT OF ISLAM څخه .

^(۳۷۴) صحاح سته مگر بخاري ، نيل الاوطار او مشكوه .

^(۳۷۵) دار القطني .

او وروستئ موده يې لس ورځې او لس شپې ده .
د حيض په موده کې چې بنځه هر څه سوروالی ، زيړوالی ، يا خړوالی
ويني هغه ټول حيض دی .
حيض په وړې نابالغې انجلۍ او په شندې ځوانې او په زړې بنځې چې د
اولاد له زېږولو څخه نا اميده وي چې تقريباً (۵۵) پنځه پنځوس کالو په
شاه او خوا کې وي نه راځي .
حايضه بنځه به لمونځ نه کوي ، روژه به نيسي د لمانځه گرځونه يې پرې
نشته خودروژې قضا به راوړي او روژه نيول ورته روا ندي د مسافر په
څېر هم نده چې نيول يې عظمت او خوړل يې رخصت وگڼل شي .
نه به جومات ته تنوزي نه به د بيت الله طواف کوي نه به دقران تلاوت کوي
او نه به مصحف پورته يا مسه کوي ، مگر له پوخ سره .
کومه بنځه چې ټاکلی عادت ونلري کله که له لس ورځو څخه وړاندې له
وينې ځينې پاکه شوله نو تر څو چې غسل ونکړي کوروالی ورسره رواندی
او که په يوولسمه ورځ هم غسل ونکړي بيا ورته بې له غسله هم کوروالی
روا دی .
او کومه بنځه چې په يوولسمه ورځ هم پاکه نه شي نو چې غسل هم ونکړي
کوروالی ورسره روا دی ، خو بڼه نه دی .
او کله که وينه له لسو ورځو څخه زياته شوه نو غسل دې وکړي او لمونځ
به کوي خو د هر لمانځه لپاره په بېل اودس کوي ، ځکه دا ناروغتيا ده ،

روژه به هم نیسي د قرات تلاوت هم کولی شي او کوروالی هم ورته روا دی.^(۳۷۶)

ب : نفاس :

تعریف : نفاس له تنفس یا دنفس له وتلو څخه اخیستل شوی ، او په اصطلاح کې هغه وینه ده چې د ولادت (زېږولو) څخه وروسته یې د ښځې رحم شیندي.^(۳۷۷)

د نفاس کمه موده شریعت ټاکلې نه ده او وروستۍ موده یې خلویښت (۴۰) شپې او ورځې ده ، او که له دېنه ډېره شوه نو بیا ناروغتیا ده بیا ورته لمونځ ، روژه ، کوروالی هر څه روا دي.^(۳۷۸)

نفاسه ښځه په ټولو احکامو کې د حیضې په څېر ده .

^(۳۷۶) درالمختار او حاشیه ابن عابدین .

^(۳۷۷) الهدایه .

^(۳۷۸) الهدایه .

خو مسئلي

الف : په ښځه د کور او خاوند خدمت :

په ښځه د کور او خاوند د خدمت په هکله فقها بېل بېل نظريات لري لکه :
- ابن تیمیه وايي : علما پدې هکله اختلاف لري چې ايا د خاوند خدمت پر
ښځه لازم دی او که نه ؟ ځينې وايي چې د خاوند خدمت په ښځه نشته دی
ځکه دنکاح تړون له ښځې څخه د خوند د اخیستلو لپاره دی نه د خدمت
لپاره. (۳۸۰)

- ځينې وايي : اسان کارونه لکه د کور پاکوالی او خواړه تیارول پرې شته
دي .

- ځينې وايي : اعتبار رسم او رواج ته دی په عرف کې پېژندل شوي
کارونه پرې شته دی .

- شيخ ناصر الدين الباني وايي : د کور کار او د اولاد تربيه پر ښځه لازم
دي. (۳۷۹)

- په فتاوي بزازيه کې وايي : که ښځې د ډوډۍ پخولو يا څخه انکار
وکړي د څه علت له لامله وي او که له لوړې کورنۍ څخه وي نو خاوند دې
ورته څوک پيدا کړي چې خدمت ورته وکړي. (۳۸۱)

(۳۸۰) فتاوي ابن تیمیه .

(۳۷۹) اَدَابُ الزَّافِ اسْنَةُ امْطَهَرَةٍ .

(۳۸۱) فتاوي بزازيه .

– په بريکه کې وايي: د کور خدمت په ښځه واجب دی که څه هم د لوړې کورنۍ وي لکه پخول جارو کول، د لوبڼو او جامو وینځل او که ويې نکړل نو گنهگاره شوه.

له دې مختلفو ويناگانو څخه ښکاري چې که چېرته خاوند نېستمن او فقير و او د کور د کار لپاره يې خدمتگاره نيولای نشوه نو په دې وخت کې د کور کار پر ښځه لازم دی ځکه چې کور خو د خاوند او ښځې گډ کور دی نارينه يې هم د همدې کور لپاره گټي او که خاوند شتمن و او وسه يې رسېدله نو د کور کار پرې لازم نه دی او خدمتگاره به ورته نيسي او په کار يې مجبورولی نشي، د زيات معلومات لپاره دې زادالعماد د ابن قيم جوزي وکتل شي.

ب: وينځه:

وينځه هغې کافرې ښځې ته ويل کېږي چې په جگړه کې بندي راوستله شي او د هغوی کافر مېړونه په دارالحرب کې موجود وي. له دغو ښځو سره نکاح هم کېدلای شي او هغه کسان يې هم استعمالولی شي چې د چا ترلاس لاندې وي او نکاح يې له پخواني مېړه سره ماته ده البته که ښځه او خاوند دواړه بنديان راوستل شي نو امام ابوحنيفه (رح) وايي: نکاح يې پاتې ده او دواړه د پخوا په څېر ښځه او خاوند دي. امام مالک او امام شافعي (رح) وايي: نکاح يې ختمه ده او دواړه له يوبل ځينې بېل دي له اسلام څخه دمخه دا لړۍ ډېره توده وه د وينځواو مړيانو شمېر نه وو له هغوی سره ظلم کېده، بې گناه وهل کېدلې دهغوی څه

حيثيت نه وو وينځې په زنا مجبورېدلې پدې هکله د ابوجهل او لوی منافق عبدالله بن ابی کارنامې له هېچا پټې ندي اسلام د مرئيتوب او وينځې توب لړۍ ختمول غواړي د غلامانو او وينځو ازادونکي ته يې د بې ساري اجرونو وعده ورکړې ده ، هغوی سره يې په ښه اخلاقو باندې امر وکړ په دوی له ظلم کولو څخه يې خلک منع کړل او اعلان يې وکړ چې په لوتمارۍ ، بد اخلاقۍ او زنا يې مه مجبورئ اسلام د دوی په ازادولو سخت حريص دی ، اسلام په مختلفو لارو د دوی ازادولو ته رښتونې ښه ورکړله او مختلفې وسيلې يې په کار واچولې مثلاً : په کفارو (دگناهونو په رڼولو) کې لومړۍ مړيۍ ازادول دي .

چا به چې مړیې ازاد کړ نو رسول الله (ص) به ډېر خوښاوه د هغه قدر به يې کاوه درسول الله (ص) په وخت کې به داسې صحابه ډېر کم ليدل کېدل ، چې هغه به يو يا دوه وينځې يا مرئيان نه و ازاد کړي پدې هکله د حضرت ابوبکر صديق (رض) او حضرت عثمان (رض) د ژوند تاريخ د لمر په څېر روښانه دی .

– اسلام وايي : وينځو سره ښېگړه او ښه گذاره وکړئ ازادې يې کړئ په نکاح يې واخلئ او هغوی ته تعليم ، پوهه ورزده کړئ رسول الله (ص) فرمايي :

« ايما رجل کانت عنده وليدة فعلمها فاحسن تعليمها و ادبها فاحسن تاديبها ثم اعتقها فله اجران »^(۳۸۲)

– یعنې: هر سړی چې وینځه ولري او هغې ته تعلیم ورکړي ښه ادب پوهه او تهذیب ورزده کړي بیا یې ازاده کړي او واده یې کړي نو هغه لره دوه اجره دي»

– د وینځو په هکله ځینې ضروري مسایل چې سید مودودي ورته نغوته کړېده او یادول یې دلته حتمي دي دا دي.^(۳۸۳)

۱: کومې ښځې چې په جگړه کې ونيول شي له هغو سره دهر عسکر لپاره کوروالی رواندی داسې ښځې دې اسلامي حکومت ته وسپارل شي او د حکومت سیاست چې څه اېجابوي هغسې دې وکړي، مثلاً که خوشې کوي (ازاده وي) یې او که فدیې (بدل) ورڅخه اخلي که د مسلمانانو له بندیانو سره یې تبادله کوي او که د عسکرو په منځ کې یې وېشي.

۲: یو عسکر ته یوازې له هغې ښځې سره کوروالی روا دی چې د حکومت له خوا په قانوني توګه د هغه په ملکیت کې داخله شوې وي.

۳: تر هغې ورسره کوروالی روا ندی ترڅو یې چې میاشتنۍ عادت تېر شوی نه وي او که حامله وي نو تر هغې چې حمل وزېږوي.

۴: که هغه د کفر په هر ډول کښې وي که اهل کتابه وي او که مشرکه وینځه کېدلای شي.

۵: وینځه چې دهر چا په برخه ورسېده له هماغه ورڅخه ګټه اخېستلای شي او اولاد یې هم د هماغه سړي د سکه اولاد حیثیت لري.

۶: کله یې چې اولاد پیدا شي بیا یې خرڅولای نه شي او د مالک له مرګ څخه وروسته ازادېږي.

۷ : کومه وينځه چې بادار يې بل چاته په نکاح ورکړي د هغې له نکاح څخه وروسته هر خدمت پرې کولای شي يواځې کوروالی ورسره نشي کولای .

۸ : حکومت ته داروا ندي چې يوځل يې چاته وينځه ورکړله بيا يې ورڅخه واخلې لکه خپله منکوحه بنځه .

۹ : يو عسکري قوماندان په موقتي توگه چاته دا اجازه نشي ورکولای چې په بنديانو خپله شهواني او جنسي تنده ماته کړي او يا يې په موقتي ډول پر هغوی ووېشي .

۱۰ : د وينځو د ساتلو کوم ټاکلی حد نشته ده مگر مطلب دا ندي چې شتمن خلک دې بې شمېره وينځې واخلې او د عياشۍ مرکز دې جوړ کړي .

د بنځو نبوت :

د بنځو د نبوت په هکله علما درې ډلې دي يوه ډله د بنځو نبوت بالکل نه مني بله ډله چپ پاتې دي او بله ډله وايي چې په بنځو کې نبيانې تېرې شوې دي خو جمهور علماء د بنځو له نبوت سره مخالف دي څوک چې د بنځو له نبوت څخه انکار کوي بنيادي دليل دا ايت نيسي [وما ارسلنا قبلک الارجالانوحى اليهم]^(۳۸۴)

يعنې : «او موږ مخکې له تا څخه نه دي لېږلي مگر نارينه چې موږ هغوی ته وحى کوله .»

دوى وايي چې پدې ايت که د رسالت لپاره نارينه ياد شوى دى يعنې پدې ايت کې الله (ج) فرمايي چې مانه دي لېږلي رسولان مگر په نارينه وو کې

۳۸۴) الانبيا : ۷ .

خو دښځو د نبوت پلويان وايي چې پدې کې هېڅ شک نشته چې په ښځو کې رسولان نه دي تېر شوي، دلته خبره په رسالت کې نه، بلکې په نبوت کې ده نو د حق پلټونکي ته په کار دی چې لومړی نبوت وپېژني او بيا حکم وکړي.

د نبوت لفظ له نباء څخه اخېستل شوی دی چې اعلام او خبرولو ته يې وايي. (۳۸۵)

نو چا ته چې الله (ج) په يوه څه خبر ورکړي چې دا به کېږي مخکې له دې چې هغه وشي او يا د يو څه په کولو ورته وحې وکړي نو ابن حزم وايي دا بيشکه نبي دی دا چې الله (ج) فرمايي: [وليس الذكر كالانثى]

يعنې: «نارينه د ښځې په څېر ندي» راشد الغنوشي وايي: معنی دا چې دا دواړه ډلې د يو بل د دندو د سرته صلاحيت نلري ځکه چې دا دواړه هريو مختلفې دندې لري د راشد الغنوشي د وينا په اساس امام قرطبي (رح) هم د دې خبرې په ثبوت تاکيد کړی دی چې په ښځو کې نبيانې تېرې شوې دي.

ځينې وايي چې رسالت دعوت او رسولو ته اړه لري خلک به الهي شريعت ته رابولي ستونزې او تکليفونه به تېروي او دا کار د ښځې له توان څخه وتلی دی نو لکه چې مخکې مو وويل ټول پدې اتفاق لري چې د رسالت مرتبه ښځو ته ورکړل شوې نده د رسالت او نبوت ترمنځ توپير شته دی.

(۳۸۵) لسان العرب ابن منظور افريقی .

رسول هغه چاته ويل كېږي چې په دعوت او تبليغ مكلف وي خپل رسالت به خلكو ته رسوي خلك به الهي شريعت ته رابولي او دا كار په نبي نشته. ^(۳۸۶)

نبي هغه چا ته ويل كېږي چې د الله (ج) لخوا ورته ديو كار په عملي كېدلو او يا ديو كار په كولو وحې شوې وي ، او قران گواه دی چې داسې وحې ډېرو نښخو ته شوې دي ابن حزم د نښخو د نبوت په هكله پخپل كتاب كې يو لوی فصل ليكلی دی الفصل فی الملل ولاهواء والنحل ، امام ابي محمد علی ابن احمد بن سعيد بن حزم ج : ۳ ص : ۱۷ .

په قران كې ثابته ده چې الله (ج) د اسحاق (ع) مورته پرېښتې وروولې او په حقه او سبي وحې يې ورته په اسحاق زيری ورکې .

«و امراء ته قائمه فضحكت فبشرناها باسحاق ومن وراء اسحاق يعقوب قالت يا ويلنا الد وانا عجوز وهذا بعلى شيخاً ان هذا لشيء عجيب قالوا تعجبين من امرا الله رحمت الله وبركاته عليكم اهل البيت انه حميد مجيد .» ^(۳۸۷)

يعني : «د ده نښخه ولاړه وه بيا دې وخنډل بيا موږ ، زېږی ورکې دې ته د اسحاق په پيدا كېدلو باندې او له اسحاق څخه وروسته په يعقوب باندې دې وويل افسوس دی ايا زه به بچى وزېږوم حال دا دی چې زه بوډى يم اوز ما خاوند بوډا دی دا يوه عجيبه خبره ده هغوى وويل ايا تعجب كوي له حكم د الله (ج) څخه ، د الله رحمت او برکتونه دي په تاسو اى دكور خلكو يقيناً الله (ج) دى ستايل شوى لويي والا .»

^(۳۸۶) شرح العقيدة الطحاوية قاضي صدر الدين ابن العز الحنفي .

^(۳۸۷) هود : ۷۳-۷۰ .

– ابن حزم وايي د «تَعْجِبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ» وينا هېڅ امکان نلري چې دا خبرې به د ملائکو پواسطه له نبي څخه پرته بل چاته شوي وي .

الله (ج) جبریل د عیسی (ع) مور بي بي مريمې ته له خپل خطاب سره ولېږه او ورته يې ويل . [انما انا رسول ربك ، لاهب لك غلاما ذكيا .]^(۳۸۸) يعنې : يقيناً زه خورا لېږل شوی یم له جانبۀ د رب ستا چې تاته یو هلک پاک درکړم . »

نو دا په سبي وحي سره سبي نبوت دی چې الله (ج) ورپه برخه کړ او زکریا (ع) يې چې په خوا کړی لېږل شوې روزي ولیدله نو دهمدی فوق العاده او غیر معمولي حالت په لیدلو يې له الله (ج) څخه د نېک اولاد غوښتنه وکړله .

د موسی (ع) مورته سیند ته د زوی په غورځولو وحي وشوه او په دې يې خبره کړله چې دا موږ بېرته تاته راستنوو او بیا يې په رسالت لېږو . [اذ او حینا الی ام موسی ان ارضعیه]^(۳۸۹) .

يعنې : « هغه وخت چې موږ وحي ولېږله موږ د موسی ته چې ده ته تی ورکوه »

[اذ او حینا الی امک ما یوحی] طه : ۳۸ .

يعنې : « او کله چې موږ وحي ولېږله موږ ستا ته کوم چې وړاندې ویلی شي » نو د دې په نبوت کې هېڅ شک نشته دی .

^(۳۸۸) مريم : ۱۹ .

^(۳۸۹) القصص : ۷ .

الله (ج) په صورت مريم کې انبيا ء ياد کړي چې د هغوی په ليکه کې يې بي مريم هم راوستې ده او بيا فرمايي : [اولئك الذين انعم الله عليهم من النبيين من ذرية ادم وممن حملنا مع نوح] ^(۳۹۰)

يعني : « دا هغه خلک دي چې الله (ج) پری انعام کړی د ادم (ع) له اولاد څخه او له هغه څخه چې موږ د نوح (ع) سره سواره کړي . »

او د الله (ج) دا وينا چې (مور يې رښتونې وه) دا د هغی د نبوت مانع نه گرځي ځکه چې الله د يوسف (ع) په هکله هم همداسې ويلي دي ، [يوسف ايها الصديق] ^(۳۹۱)

يعني : « يوسف ای رښتونی » او دا سره له دې هم نبي و .
ابن حزم وايي که د موسی (ع) مور د الله (ج) لخوا څخه په نبوت کلک يقين نه درلودلای نو يواځې په خوب ليدلو يا په زړه کې د څه شي په تېرېدلو به يې خپل زوی سيند ته نه غوڅاوه او که بل څوک داسې کار وکړي نو د داسې چا ماغزه بايد په روغتون کې تداوي شي داد هغې و چې په خبر وه چې الله (ج) ابراهيم (ع) ته دهغه د زوی ذبيح الله (اسماعيل) (ع) په هکله خوب ښودلی و نو که ابراهيم (ع) پخپل نبوت او رسالت اعتبار نه درلودلای نو يواځې په خوب ليدلو به دخپل زوی قربانئ ته نه و چمتو شوای او که له انبياوو څخه پرته بل څوک داسې کار وکړي چې په خوب ليدلو خپل اولاد درياب ته وغورځوي يا يې حلال کړي نو دا به لوی ظلم غټه گناه او لېونتوب وي .

^(۳۹۰) مريم : ۵۸ .

^(۳۹۱) يوسف : ۴۲ .

دغه وحې هغه طبعي الهام هم ندی چې الله (ج) مچيو او نورو مرغانو ته کړی دی چې په خپل طبیعت ځان ته کورونه او جالې جوړوي ، هگۍ اچوي بچيو ته روزي پيدا کوي او نه گومان و چې له لېوني څخه پرته بل څوک يې رښتيا نه گڼي او نه د کوم نجومی یا کاهن څخه اڅېستل شوی معلومات و ، بلکې دا هغه وحې وه چې هدف او غرض ترې نه نبوت و رسول الله (ج) فرمایي : [کمل من الرجال كثير ولم يكمل من النساء الا مريم بنت عمران و اسیة بنت مزاحم امرأة فرعون].^(۳۹۲)

یعنې : « کمال ته له نارینه و څخه زیات رسېدلي او له ښځو څخه کمال ته نه دي رسېدلي مگر مريم د عمران لور او اسیه د مزاحم لور [فرعون مېرمن] » کمال خو په نارینه و کې له انبیاوو څخه پرته بل چا کې نشته ځکه چې بې له شکه نور ټول انسانان ناقص او نیمگړي دي او تخصیص د مريمې او اسیې له نورو هغه ښځو څخه چې نبوت ورکړی شوی دی د فضیلت په خاطر دی ځکه چې که یو دبل له درجې څخه ډېره کمه اندازه هم وروسته وي نو دا د هغه په پرتله له هغه ځینې ټیټ دی او کامل نه دی الله (ج) فرمایي : [تلك الرسل فضلنا بعضهم على بعض].^(۳۹۳)

یعنې : موږ دا پیغمبران ځینې په ځینو نورو غوره گرځولي دي . . . کامل هغه څوک دی چې له نوع او جنس څخه هېڅوک هم ورپسې ونه رسېږي .

راشد الغنوشي وایي چې : د ښځو نبوت یوه يقيني خبره ده.^(۳۹۴)

^(۳۹۲) بخاري ، مسلم ، ترمذي ابن ماجه او مسند احمد .

^(۳۹۳) البقره : ۱۵۸ .

^(۳۹۴) د مصباح اوونیزه . ۱۴-۱۱-۱۳۷۰ .

واللہ اعلم

پای

www.melitahrik.com
0777 400 116

درنو لوستونکو ؛

دا کتاب چې تاسو ولوست - انشاء الله - دا حقیقت به مو اوس منلی وي چې په اسلام کې د بنځو د حقوقو په هکله بالکل د حقیقت پر بنسټ ولاړ، له افراط او تفريط څه پاک دی دا چې څه مو ولوستل دا زما خپله پوهه اوقابلیت نه و، بلکې د مختلفو علماء و نظریات او افکار دي چې د مسئلې د بڼې روښانتیا په غرض دلته رانقل شوي دي .

هیله لرم چې له تعصب څخه په پاک ذهنیت او فکر به قضاوت وکړئ چې بنځوته حقوق په اسلام کې ورکړل شوي دي او که په نورو مذهبونو او وضعي قوانینو کې؟ او د پردیو پروپاگند څه حقیقت لري او که نه ؟ هیله ده چې د خپلې ټولنې په اصلاح کې به کوښښ وکړئ او ورور مو له دعاگانو هېر نکړئ .

په درنښت

ماخذ او مراجع

۱. معارف القرآن : د پاکستان لوی مفتی مولنا محمد شفیع .
۲. جامع البیان عن تاویل القرآن : محمد ابن جریر طبری (رح) .
۳. الکشاف عن حقایق التنزیل و عیون الاقاویل : ابی القاسم محمد بن عمر زمحشری .
۴. روح المعانی : علامہ شہاب الدین سید محمد الوسی بغدادی .
۵. صفوہ التفاسیر : محمد علی صابونی .
۶. الجامع الاحکام القرآن : ابی عبد اللہ محمد بن احمد الانصار القرطبی .
۷. تفسیر القرآن العظیم (ابن کثیر) حافظ عماد احمد بن ابی الفداء اسماعیل بن کثیر .
۸. روائع البیان فی تفسیر آیات الاحکام : محمد علی صابونی .
۹. تفسیر سورة النور : شیخ محمد اباصیری .
۱۰. صحیح بخاری : ابی عبد اللہ محمد ابن اسماعیل ابن ابراہیم البخاری .
۱۱. صحیح مسلم : ابو الحسن مسلم بن الحجاج نشاپوری .
۱۲. سنن ابن ماجہ : ابوداود سلیمان ابن الاشعث سجستانی .
۱۳. جامع ترمذی : ابی عیسیٰ محمد ابن عیسیٰ .
۱۴. سنن ابن ماجہ : ابی عبد اللہ محمد ابن یزید القزوینی .
۱۵. سنن نسائی : ابو عبد الرحمن محمد ابن شعیب بن علی بن بحر النسائی .

١٦. سنن دار قطني : عبدالله ابن محمد دار قطني .
١٧. المستدرک : حافظ ابي عبدالله محمد عبدالله حاكم النشاپوري .
١٨. المسند : امام احمد بن حنبل .
١٩. موطا : امام مالك .
٢٠. فتح الباري : احمد ابن علي محمد ابن حجر العسقلاني .
٢١. شرح مسلم : ذكرى محى الدين بن شرف النووي .
٢٢. رياض الصالحين : ابي ذكرى محى الدين شرف النووي .
٢٣. معالم السنن : امام ابي سليمان الخطابي .
٢٤. نصب الراية : علامه جمال الدين ابي محمد الزيلعي .
٢٥. السنن الكبرى : ابي بكر احمد ابن حسين ابن علي البيهقي .
٢٦. سنن الدارمي : ابي محمد عبدالله ابن بهرام الدارمي .
٢٧. الاصابه فى تميز الصحابه : احمد ابن علي ابن محمد ابن حجر العسقلاني .
٢٨. نيل الاوطار : محمد ابن علي ابن محمد الشوكاني .
٢٩. جامع الصغير : امام عبدالرحمن ابن كمال الدين السيوطي .
٣٠. مشكوة المصابيح .
٣١. معجم الكبير : ابن القاسم سليمان ابن احمد الطبراني .
٣٢. الفصل فى الملل ولاء هواء والنحل : امام ابي محمد علي ابن احمد ابن سعيد ابن حزم .
٣٣. شرح العقيدة الطحاوية : قاضي صدر الدين ابي العزالحنفي .
٣٤. بحر الرقائق : زين الدين نجيم مصري .
٣٥. بدائع الصنائع فى ترتيب الشرايع : علاء الدين ابوبكر كاساني .

٣٦. فتح القدير : امام كمال الدين محمد ابن عبد الواحد ابن الهمام .
٣٧. المبسوط : ابي بكر محمد ابن احمد شمس الائمه السرخسي .
٣٨. مجمع الانهر شرح ملتقي الابحر : عبدالله محمد ابن سليمان .
٣٩. ردالمختار علي الدرالمختار : سيد محمد امين المعروف بابن عابدين .
٤٠. الاختيار لتعليل المختار المسمي بالاختيار لشرح المختار : عبدالله ابن محمود ابن مودود النسفي .
٤١. فتاوي هنديه (عالمگيريہ) مولنا شيخ نظام او د هند د علماء و محققين تاليف .
٤٢. حاشيه ابن عابدين : سيد محمد امين المعروف بابن عابدين .
٤٣. الهدايه : شيخ الاسلام برهان الدين ابو الحسن ابن ابي بكر المرغينائي فرغاني .
٤٤. البريقه شرح الطريقه : ابي سعيد خادمي قونوي .
٤٥. مختصر القدوري : مولنا عبد الحميد .
٤٦. الاشباه والنظائر : شيخ زين العابدين ابن ابراهيم ابي نجيم .
٤٧. تحفه المحتاج : شهاب الدين ابن حجر الهيتمي .
٤٨. نهايه المحتاج الى شرح المنهاج : شمس الدين محمد ابن ابي العباس الرملي .
٤٩. المهدب : ابو اسحاق ابراهيم ابن علي يوسف .
٥٠. الوجيز : امام ابي حامد الغزالي .
٥١. المجموع شرح المهدب : ابي ذكريا محي الدين ابن شرف النووي .

٥٢. مغني المحتاج الى معرفه الفاظ المنهاج : محمد شرييني الخطيب .
٥٣. حاشيه الباجوري : شيخ ابراهيم الباجوري .
٥٤. الميزان : امام شعراني .
٥٥. بدايه المجتهد و نهايه المقتصد : محمد ابن احمد ابن محمد ابن رشد .
٥٦. شرح الكبير على متن المقنع : شمس الدين ابوالفرج عبدالرحمن .
٥٧. المغني : ابن محمد عبدالله ابن احمد ابن قامه .
٥٨. غايه المنتهي : شيخ مرعي بن الكرمي الحنبلي .
٥٩. زاد المعاد فى هدي خير العباد : محمد ابن ابي بكر ابن القيم الجوزي .
٦٠. فتاوي ابن تيميه : امام ابن تيميه .
٦١. احيا علوم الدين : امام حامد الغزالي .
٦٢. كتاب الفقه على المذاهب الاربعه : عبدالرحمن جزيري .
٦٣. الفقه الاسلامي وادلته : دكتور وهبه الزحيلي .
٦٤. فقه السنه : سيد السابق .
٦٥. حجتة الله البالقة : احمد ابن عبدالرحمن الدهلوي معروف په شاه ولي الله دهلوي .
٦٦. اللباس والزينه فى الشريعة الاسلاميه : محمد عبدالعزيز عمرو .
٦٧. الانكحه الفاسده : عبدالرحمن بن عبدالرحمن شميله الامدل .
٦٨. النكاح والقضايا المتعلقة به : دكتور احمد الحصري .

٢٩. الاحوال الشخصية فى الشريعة الاسلاميه : محمد محي الدين
عبد الحميد .
٧٠. فقه الزكوة : دكتور يوسف قرضاوي .
٧١. المحلي : امام ابي محمد علي ابن احمد ابن سعيد ابن حزم ظاهري
الاندلسي .
٧٢. الموافقات في اصول الشريعة : ابو اسحاق الشاطبي .
٧٣. المستصفى من علم الاصول : امام ابي حامد الغزالي .
٧٤. اصول الفقه : عبد الوهاب خلاف .
٧٥. الطبقات الكبرى : الابن سعد .
٧٦. الاستيعاب في معرفه الاصحاب لابن عبد البر .
٧٧. سيرة النبي : ابي محمد عبد الملك ابن هشام .
٧٨. الكامل في التاريخ : المبارك ابن احمد ابن اثير الجزري .
٧٩. تاريخ الامم والملوك : محمد ابن جرير الطبري .
٨٠. الاحكام السلطانية : امام ابي الحسن علي ابن محمد ابن حبيب
بصري الماوردي .
٨١. السياسه في الفكر الاسلامي : دكتور احمد الشلبي .
٨٢. الوسيط في النظم الاسلاميه : دكتور قطب محمد قطب الطييله .
٨٣. مبادي نظام الحكم في الاسلام : دكتور عبد الحميد متولي .
٨٤. من اين نبدا : استاد عبد المتعال سعيدي .
٨٥. الخليفه توليته وعزله : دكتور صلاح الدين دبوس .
٨٦. مذكره في التاريخ التشريع : شيخ عبد المتولي عبد الباسط .
٨٧. مبدا المساوات في اسلام : دكتور فواد عبد المنعم .

۸۸. الخلاقه والملك : سيد ابو الاعلي مودودي .
۸۹. نظام الحكم في الشريعة : شيخ احمد الفاضل .
۹۰. نظام الحكم في الشريعة : شيخ احمد الفاضل .
۹۱. ملامح الشوري : عدنان النجوي .
۹۲. الشوري واثرها في الديمقراطيةيه : دكتور عبدالحميد اسماعيل الانصار .
۹۳. طرق الحكميه في السياسه الشرعيه : محمد ابن ابي بكر ابن القيم الجوزي .
۹۴. اسلامي سياست : مولنا گوهر الرحمن .
۹۵. عمر ابن خطاب : دكتور سليمان الطحاوي .
۹۶. فرد او دولت : دكتور عبدالكريم زيدان .
۹۷. فرد او دولت : دكتور عبدالكريم زيدان .
۹۸. تلبیس ابلیس : محمد ابن ابي بكر ابن القيم الجوزي .
۹۹. الاغاني : امام ابو الفرج الاصفهاني .
۱۰۰. اداب مباشرت يعني میان بیوی کي در میان جنسي تعلقات کا صحيح طريقه داكثر افتاب احمد شاه .
۱۰۱. تحفة العروس : محمود مهدي استانبولي .
۱۰۲. رفاه المسلمين : حضرت مولنا شاه اسحاق دهلوي .
۱۰۳. پرده : سيد ابو الاعلي مودودي .
۱۰۴. المقدمه : عبدالرحمن ابن محمد ابن خلدون .
۱۰۵. الحياة الاجتماعيه عند العرب : استاد ظافر القاسمي .

- ١٠٦ . اداب الزفاف فى السنة المطهره : شيخ محمد ناصرالدين الالباني .
- ١٠٧ . الاسلام بلا مذاهب : دكتور مصطفى الشكعه .
- ١٠٨ . الانسان ذلك المجهول : دكتور كيسس كاريل .
- ١٠٩ . مبادي علم التشريع و وظائف الاعضا : دكتور شفيق عبد الملك .
- ١١٠ . المرأة في القران والسنة : محمد عزه دروزه .
- ١١١ . حقوق المرأة في الاسلام : عبد القادر شببيه الحمد .
- ١١٢ . المرأة في القران : استاد محمود العقاد .
- ١١٣ . وظيفه المرأة المسلمه : علي القاضي .
- ١١٤ . المرأة بين البيت والعمل : دكتور حسين مونس .
- ١١٥ . المرأة في الشريعة الاسلاميه : شيخ محمد متولي الشعراوي .
- ١١٦ . المرأة في منظور الاسلام : دكتور حسين مونس .
- ١١٧ . نظام حقوق زن در اسلام : مرتضى مطهري .
- ١١٨ . زن وشوهر : محمد علي صفري .
- ١١٩ . المرأة المسلمه : عبد الله جار الله .
- ١٢٠ . فتاوي المرأة المسلمه شيخ عبد الله ابن حميد سلفي .
- ١٢١ . حياة المرأة المسلمه : دكتور يوسف القرضاوي .
- ١٢٢ . النقاب المرأة : دكتور يوسف القرضاوي .
- ١٢٣ . فتاوي المره المعاصرة : دكتور يوسف قرضاوي .
- ١٢٤ . فتاوي المرأة المسلمه : ابو محمد اشرف عبدالمقصود .
- ١٢٥ . حياة المرأة المسلمه : شيخ عبد الله جار الله .

همدا ډول په دې کتابونو کې له مختلفو پښتو ، فارسي ، اردو او عربي خپرونو (ورځپاڼو) او ونيزو او مياشتنو خپرونو (څخه استفاده شوې ده .

www.melitahrik.com
0777 400 116

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library